

**RADIO SCHILLER den 12.
september 2016:
15 år efter den 11.
september: Schiller
Instituttets NYC-kor opfører
Mozarts Rekiem ved 4
konserter**

Med formand Tom Gillesberg:

**Vi kan sikre verdensfreden
ved at omfavne menneskehedens
fælles mål**

Leder fra LaRouchePAC, 10. sept. 2016 – I anledning af 15-års dagen for terrorangrebene i New York den 11. september, 2001, samledes en stor flok på henved 200 mennesker for at deltage i en konference i St. Bartholomew Kirkens forsamlingshus i midtby Manhattan, i respons til Schiller Instituttets indkaldelse til en konference med titlen, »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«. Deltagerne bestod af medlemmer af det diplomatiske samfund, aktivister fra Lyndon LaRouches Manhattan-projekt, tilhængere fra hele landet – nogle havde rejst mere en 1000 miles for at være til stede – og mange andre.

Velkomsttalen blev holdt af Schiller Instituttets Dennis Speed, der også var mødeleder ved den stærke, tre en halv time lange begivenhed, der opfordrede til at gribe dette historiske vendepunkt og skabe en presserende nødvendig, fundamental ændring i USA's udenrigspolitik.

Hovedtalen leveredes af Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, i en 20 minutter lang videofremlæggelse, der var optaget på forhånd.

Herefter fulgte Jeffrey Steinberg fra *EIR*, der opfordrede deltagerne til at applaudere vores bevægelses succes med at organisere tilsyneladende mirakler, som vedtagelsen i går af JASTA-lovforslaget og frigivelsen af de 28 sider i juli måned, og til at mobilisere som bare fanden for at frembringe flere sådanne mirakler, inklusive vedtagelsen af Glass-Steagall.

Tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark blev dernæst introduceret, til stor applaus, der markerede de forsamledes varme følelser og respekt for ham. Han talte om spørgsmålet om fred og hvordan man skabte den, og refererede til den store chance, som den amerikansk-russiske aftale om en våbenhvile i Syrien, der var blevet annonceret mindre end 24 timer tidligere, tilbød.

Dernæst gav senator Richard Black fra Virginia en dybdegående præsentation af »Baggrunden for krigen i Syrien« og viste fotos fra sit seneste besøg i Syrien, for at sprænge de mange myter og løgne, der er blevet brugt til at promovere krigen i dette land og i dette område.

Efter Black fulgte den Arabiske Republik Syriens permanente repræsentant til FN, ambassadør Bashar al-Ja'afari, der gav et historisk foredrag om fremkomsten af wahhabismen i det 18. århundrede, og han afslørede meget lidenskabeligt mange af de særlige løgne og operationer, inklusive dem, som massemedierne stod for, og som er blevet kørt mod Syrien frem til i dag.

Mødet sluttede med et videobudskab fra kongresmedlem Walter

Jones (R-NC), der har spillet en central rolle i frigivelsen af de 28 sider og vedtagelsen af JASTA, så vel som også sponsoreringen af Glass/Steagall-lovforslaget. Jones takkede LaRouche-bevægelsen for dens lederskabsrolle i afsløringen af sandheden for det amerikanske folk. Han lovede, at, når Kongressen igen træder sammen senere i september, vil der komme et fornyet fremstød for tilbundsgående høringer, for at få hele sandheden bag de 28 sider frem.

Helga Zepp-LaRouche:
»Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«.

**Hovedtale ved Schiller
Instituttets konference
i New York, 10. sept. 2016**

»Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er forenet, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være en patriot og en verdensborger«.

10. september 2016 – **Dennis Speed:** På vegne af Schiller

Instituttet vil jeg gerne byde jer velkommen til dagens konference, »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«.

Schiller Instituttet blev stiftet i 1984, og forud for dette, den 27. september 1976, talte en af Schiller Instituttets medstiftere og samarbejdspartnere, nu afdøde Fred Wills, der dengang var Guyanas udenrigsminister, til FN's Generalforsamling som repræsentant for FN's Sikkerhedsråd, for 40 år siden, hvor han fremlagde et af de tidligste udtryk for økonomien og statsmanden Lyndon LaRouches politik for udvikling. LaRouches hustru, Helga, grundlagde Schiller Instituttet i 1984, og vi er alle lykkelige og stolte over at have været tilknyttet disse årtier lange bestræbelser.

Vi vil indlede konferencen med et videoindlæg fra Helga LaRouche, stifter og forkvinde for Schiller instituttet:

Helga Zepp-LaRouche: God eftermiddag. Kære deltagere på konferencen: Hr. LaRouche og jeg ville selvfølgelig meget have foretrukket at være personligt til stede på jeres konference, men vi overbringer vore hilsener på denne måde, for vi er i øjeblikket i Europa, hvor vi har meget vigtige ting at gøre.

Lad mig ikke desto mindre overbringe jer et budskab med meget gode nyheder. For, hvad der stort set er gået upåagtet hen i massemedierne i USA og Europa, så har verden ændret sig i løbet af de seneste dage, og til det bedre. Der har været et par internationale konferencer i Asien. Den første var i Vladivostok med meget prominent deltagelse af præsident Putin, premierminister Abe fra Japan, præsident Park fra Sydkorea; og fokus for mødet var at indgå aftale om meget, meget store, økonomiske projekter og en økonomisk integration af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og initiativet for Silkevejen/Bæltet-og-Vejen. Det betyder en enorm udvikling af Fjernøsten og en økonomisk integration af alle disse asiatiske lande for et fredeligt samarbejde. Der var endda drøftelser om en mulig fredstraktat mellem Rusland og Japan, hvilket ikke er

sket i 70 år, så dette er meget, meget vigtigt.

Men hvad der er endnu vigtigere, så var der G20-topmødet, der netop har fundet sted i Hangzhou, Kina. Se, Kina havde en meget, meget ambitiøs plan for G20-topmødet. De havde forberedt det intenst i over et år, gennem mange konferencer på ministerplan, og med tænketanke og diverse grupperinger, og planen var at transformere G20 fra at være en alliance af lande, der blot ville tale om kriser, som finanskrisen i 2008, og til at være en alliance af lande, der vil danne en organisation for den globale styrelse, for i fællesskab at tage sig af spørgsmålene omkring denne Jord. Og dette lykkedes de med.

I har måske ikke hørt om det i medierne, eller, hvis I har, så er det med en ondsksfuld drejning, men det, der virkelig skete, er, at Xi Jinping allerede i et møde for erhvervsledere, det såkaldte B20, og også ved det egentlige G20-møde, fremlagde en plan for at sætte innovation i centrum for den globale økonomi; og allervigtigst, at invitere især udviklingslande og fremvoksende lande til fuldt ud at få del i frugterne af videnskab og teknologi, af innovation, med det formål, ikke at forhale disse landes udvikling.

Dette har fuldstændig ændret dynamikken i verden, for nu har man en situation, hvor en stor del af Asien – og dette fortsattes ved det efterfølgende ASEAN-topmøde – arbejder sammen for fredeligt samarbejde om et »win-win«-perspektiv, gennem grundlæggende set at vedtage den kinesiske model for økonomi.

Alle de af jer, der nogensinde har været i Kina, vil bekræfte, at Kina har undergået den mest utrolige, økonomiske transformation i noget land på denne planet. For 40 eller 45 år siden var Kina, under kulturrevolutionen, fuldstændigt tilbagestående og fattigt, og folk havde det elendigt, og så, med begyndelse i Deng Xiaopings reformer, begyndte Kina at lægge meget vægt på sin egen arbejdsstyrkes intellektuelle

udvikling, på innovation, på at foretage syvmileskridt; og der var en lang periode, hvor Kina blot kopierede teknologier fra andre lande; den periode er nu ophørt, og Kina er nu spydspidsen inden for rumteknologi, højhastighedstog, elektronik og inden for diverse andre områder med avanceret videnskab og teknologi.

Kina har nu tilbudt resten af verden at blive en del af dette kinesiske, økonomiske mirakel, i et »win-win-samarbejde« gennem udviklingen af initiativet for den Nye Silkevej/Bæltet-og-Vejen, som et globalt udviklingsperspektiv til hele verden.

Denne idé har en sådan tiltrækningskraft, at, f.eks. alle ASEAN-landene, på ASEAN-konferencen i kølvandet på G20-mødet, grundlæggende set vedtog den kinesiske dagsorden om at gøre en ende på konflikten over det Sydkinesiske Hav og sagde, at, i fremtiden vil alle territoriale og andre konflikter blive løst gennem forhandling og dialog. Der vil blive samarbejde mht. at bekæmpe spørgsmål, der vedrører sikkerhed, såsom bekæmpelse af terrorisme, og mht. at udvikle andre midler til hinandens gensidige udvikling. Og derfor er hele denne truende konflikt over det Sydkinesiske Hav faktisk afsluttet.

Dette er vidunderligt nyt! Og det demonstrerer, at, hvis man sætter et udviklingsperspektiv »i den andens interesse« på dagsordenen, så er der intet problem på denne planet, der ikke kan løses. Dette betyder, at vi nu, for første gang, har mulighed for virkelig at gå over til et nyt paradigme. Udviklingssektorens, USA's og Europas problemer er selvfølgelig stadig gigantiske, og der har hidtil ikke rigtig været en løsning på den kendsgerning, at banksystemet i øjeblikket er lige så truet, som det var i 2008 med Lehman Brothers' kollaps. For eksempel har Deutsche Bank nu de samme omkostninger for CDS, credit default swaps, til sikkerhedsstillelse for derivater, som Lehman Brothers havde i 2008; hvilket betyder, at spekulanter spekulerer, vædder på muligheden for, at Deutsche Bank krakker. Rentepolitikken, nulrenten, negative renter i alle centralbankerne, som har

anvendt det, har nu fået en ende. Mulighederne er opbrugt; hvad vil man mere gøre, end have negative renter? Hvor banker og kunder må betale penge for at indsætte deres penge i banken, i stedet for at få renter? Hele politikken med kvantitativ lempelse har i virkeligheden skabt en skjult hyperinflation, og »helikopterpenge« er virkelig vejs ende.

Den indsats for at gennemføre Glass-Steagall, der i øjeblikket gøres i USA og Europa, må blive gennemført, og vi må mobilisere Europa og USA til simpelt hen at tilslutte sig dette perspektiv med fælles udvikling. USA må vende tilbage til Franklin D. Roosevelts reformer; Europa må vende tilbage til den politik, der, f.eks., eksisterede med Adenauer og de Gaulle; og så kan alle problemerne blive løst, for den Nye Silkevej skaber ikke alene et perspektiv for økonomisk udvikling, men har også allerede skabt et alternativt banksystem: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Ny Udviklingsbank ('BRIKS-banken'), den Nye Silkevejsfond, den Maritime Silkevejsfond, Shanghai Samarbejdsbanken og mange flere sådanne institutioner, der virkelig applikerer økonomisk politik i traditionen efter [Alexander] Hamilton, ved at have en kreditpolitik i stedet for en pengepolitik.

Dette er særdeles gode nyheder. For dette er noget, som hr. LaRouche og hans bevægelse har kæmpet for i over 40 år. Dette er præcis, hvad hr. LaRouche foreslog i 1975 med den Internationale Udviklingsbank. Det var ideen om, at IMF skulle erstattes af en international udviklingsbank, der skulle organisere en overførsel af teknologi til omkring \$400 mia. om året, for at overvinde udviklingslandenes underudvikling.

Dette blev fuldstændig vedtaget af den Alliancefri Bevægelse i 1976 på den berømte Colombo-konference i Sri Lanka. Dengang led indsatsen for at skabe en retfærdig, økonomisk verdensorden et enormt tilbageslag: Man fik en destabilisering af de ledere, der have påtaget sig denne sag som deres. For eksempel blev fr. Indira Gandhi destabiliseret; fr. Sirimavo Bandaranaike fra Sri Lanka blev fordrevet fra embedet; den

pakistanske premierminister Zulfikar Ali Bhutto blev væltet og sluttelig myrdet.

LaRouche-bevægelsen fortsatte imidlertid sin kamp for dette, med ideen om at udvikle de underudviklede lande i verden; for, vi kan ikke bare leve med en sådan uretfærdighed, som vi i øjeblikket ser i Afrika. Hr. LaRouche foreslog således i 1982 det berømte Strategiske Forsvarsinitiativ, der blev vedtaget af præsident Reagan i 1983, og som var officiel amerikansk politik i omkring otte måneder. Kernen i denne politik var præcis samme idé, der lidt senere blev formuleret af hr. LaRouche som supermagternes protokol, og som grundlæggende set var ideen om at nedlægge de militære blokke, opgive NATO, opgive Warszawa-pagten, og så dernæst, gennem et program med videnskab som drivkraft, udvikle den yderligere produktivitet, bestående i at gennemføre en gigantisk teknologioverførsel til udviklingslandene, med det formål for altid at overvinde deres underudvikling.

Hold op med at behandle den Tredje Verden som stedfortræderlande for krige, og få i stedet et fælles udviklingsperspektiv. Dette var naturligvis også ideen, da vi i 1991, med Sovjetunionens kollaps, foreslog den Eurasiske Landbro/Silkevejen, der var ideen om at forbinde industri- og befolkningscentrene i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer. Dette førte vi kampagne for i 25 år, hvor vi afholdt hundreder af konferencer.

Vi var derfor ekstremt glade, da Xi Jinping i 2013, i Kasakhstan, satte den Nye Silkevej tilbage på dagsordenen. Og det er nu, efter tre år, eksploderet mht. at skabe et helt nyt paradigme for udvikling, for en reel indsats for at overvinde fattigdommen i store dele af verden.

Tag for eksempel Afrika: Afrika er i øjeblikket i en forfærdelig forfatning, hvilket er grunden til, at folk i tusindvis drukner i Middelhavet i forsøg på at nå til Europa, eller de dør af tørst i Sahara, når de forsøger at krydse

ørkenen.

Den tyske udviklingsminister Gerd Müller har netop holdt en lidenskabelig tale i den tyske Forbundsdag, hvor han sagde, at det, der foregår i Afrika og andre udviklingslande, er, at de er ved at blive flået i stykker at noget, som han sammenlignede med tidlige former for kapitalisme, hvor de rige bliver rigere; hvor 10 % ejer og forbruger 90 % af alle ressourcer, og hvor 80 % af alle afrikanere ikke har adgang til elektricitet; og dette har skabt en utålelig situation. Gerd Müller krævede dernæst en Ny Marshallplan for udvikling i Afrika og andre udviklingslande. Og den rette måde at forfølge dette på er selvfølgelig en forlængelse af den Nye Silkevej ind i Afrika, ind i Mellemøsten, for at genopbygge de krigshærgede lande Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen og Yemen, og de tilstødende områder.

Dette kan gøres med det samme, og det forudsætter blot, at vi får USA til at opgive den idé, at de må insistere på en unipolær verden, for denne unipolære verden eksisterer ikke længere: Efter G20-topmødet kan alle i hele verden se, at »omdrejningspunkt« Asien (doktrinen Asia Pivot), som Obama forsøgte at gennemføre for at udøve amerikansk indflydelse i Sydøstasien og disse områder, ikke fungerede. ASEAN stillede sig på Kinas side. TPP-handelsaftalen, om hvilken Obama i *Washington Post* sagde, at USA »laver reglerne« for handlen, ikke Kina.

Det virkede ikke: Formændene for begge Kongressens huse, Repræsentanternes Hus og Senatet, sagde, at TPP ikke kommer på dagsordenen i år; og de to præsidentkandidater har allerede sagt, at de er imod TPP. Så den er død. Og TTIP, den tilsvarende frihandelsaftale for Europa, er ligeledes allerede erklæret død af den franske regering og den tyske økonomiminister.

Så der er i øjeblikket en ny mulighed for at bruge G20-topmødet til at fastsætte et nyt regelsæt for handel, for

samarbejde, for et »win-win«-perspektiv mellem landene. Og jeg mener, at, hvis vi på kort sigt kan få USA til at gå med i dette kor af nationer for skønhed, for samarbejde, så kan verden virkelig i løbet af meget kort tid opleve et nyt paradigme. Grunden til, at jeg siger »skønhed«, er den, at gallaaftenen inden åbningen af G20-topmødet var en vidunderlig dialog mellem kulturer, meget lig det, vi forsøger at gøre med rækken af koncerter i denne weekend i anledning af 11. september; denne gallaaften begyndte med meget smukke, kinesiske folkesange; der var en smuk scene fra balletten Svanesøen af Tjajkovskij; og sluttelig kulminerede forestillingen med en meget smuk opførelse af dele af *Ode til Glæden*, baseret på Friedrich Schillers digt til Ludwig van Beethovens musik. Jeg mener, at det var klogt af den kinesiske regering at vælge *Ode til Glæden*, hvor teksten på et sted proklamerer, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som et kulturelt udtryk for denne idé om et »win-win-samarbejde« mellem alle civilisationer.

Så mit fundamentale budskab til jer er et budskab om absolut optimisme. Jeg siger ikke, at alle problemer er blevet løst. Vi har stadig eksistentielle problemer; vi har stadig faren for krig; vi har stadig faren for en finansiel nedsmeltning, muligvis i dette efterår. Men alternativet er allerede etableret af en magtfuld gruppe nationer, der tilsammen repræsenterer flertallet af menneskeheden, flere end 4 mia. mennesker.

Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er *forenet*, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være patriot og verdensborger«.

Tiden er virkelig inde til, at vi forstår, at løsningen for menneskeheden kun kan findes på det højeste fornuftsplan, og ikke i en eller anden sideorden eller en eller anden angivelig interesse hos én nation imod en anden nation, eller gruppe af nationer.

Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at vi kan foretage dette spring og skabe et nyt paradigme; og alt imens I senere på dagen vil lytte til Mozarts skønne musik (*Rekviem*), til minde om dem, der døde under angrebet 11. september, mener jeg, at vi kan gengive dem liv og gøre dem udødelige ved at sige, at vi højtideligt vil forpligte os til at bringe USA ind i dette nye paradigme, og så vil deres liv have bidraget til noget udødeligt, og de vil forblive i vort minde for altid.

Et nyt paradigme giver nu liv til verden.

LaRouchePAC Internationale Webcast, 8. september 2016

Verden har gennemgået en dramatisk ændring i løbet af de seneste par uger. Der har især været flere store, internationale konferencer, der repræsenterer en konsolidering af et nyt paradigme og en ny anskuelse blandt verdens nationer. Disse konferencer var det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet, der sluttede i Hangzhou, Kina; og dernæst de Sydøstasiatiske Nationers (ASEAN) møde med Kina, der fandt sted i Laos.

Under alle disse konferencer, under alle disse tre møder, har

spørgsmålet drejet sig om at skabe en særlig synsmåde mht. økonomisk udvikling og samarbejde, og ikke om at respondere til kriser, ikke det Sydkinesiske Hav; det har været et langsigtet syn på, hvad fremtiden bliver.

Engelsk udskrift:

LaRouchePAC Friday Webcast with Helga Zepp-LaRouche:

A New Paradigm is Animating the World

The new paradigm animating the world was on full display over the past few weeks, in meetings of the Eastern Economic Forum in Vladivostock, the G20 in Hangzhou, and the ASEAN / China meeting in Laos. While President Obama doddered around with nothing to offer, an increasing portion of the world is adopting policies of economic integration and development, including such science frontiers as the Chinese space program. This paradigm is not new – the LaRouches and the LaRouche movement have been organizing for the policies now becoming dominant, for over 40 years. Meanwhile, as the fifteenth anniversary of the 9/11 attacks approaches, a "living memorial" is offered in a series of concerts featuring the participation of the Schiller Institute New York Community Chorus.

Jason Ross hosts a discussion with Helga Zepp-LaRouche, a participant in the T20 meeting leading into the G20 summit, and Diane Sare, founding director of the Schiller Institute Chorus, on the changes sweeping the world, and how to inspire the US to join, rather than oppose, this new paradigm.

TRANSCRIPT

JASON ROSS: Hello! This is Thursday, Sept. 8th, 2016. You're watching our weekly LaRouche PAC webcast. This week we're recording the show a day early, because of some events coming up this weekend, which we'll be discussing a little bit later on. I'm Jason Ross, I'm the host today, and I'm going to be joined on the show today by two guests – by Helga Zepp-LaRouche, joining us from Germany; and by Diane Sare, joining

us from the LaRouche Manhattan Project in the New York area.

Over the past few weeks, the world has changed dramatically. In particular, there have been several major international conferences that represent a solidification of a new paradigm and a new outlook among nations in the world. These conferences have been the Eastern Economic Forum in Vladivostok, Russia; the G20 meeting, which concluded in Hangzhou, China; and then the Southeast Asian Nations (ASEAN) meeting with China, which has been taking place in Laos.

In all three of these conferences, in all three of these meetings, the issue on the table has been creating a specific outlook for economic development and cooperation, not responding to crises, not the South China Sea; it's been a long-term outlook on what will the future be. I'd like to read a few quotes from presentations made at these conferences.

At the B20 meeting, the meeting of business leaders in advance of the G20 meeting in China, President Xi Jinping stated that "People are the foundation of the economy. We have to be oriented to the needs of the people, and raise their living standards and the quality of their lives. We will lift over 57 million people out of poverty, and poverty will be alleviated in all poor counties by 2020. This is a solemn promise to the Chinese people. We have lifted over 70% of the Chinese population out of poverty. We will make the pie bigger and we will continue the global fight against poverty."

At the G20 conference, which included a very beautiful opening ceremony, featuring the work of Beethoven and Schiller with the *Ode to Joy* set to music, and quite a spectacle, the leaders there came to a conclusion in their final communiqué from the conference, which included, "We can no longer rely on fiscal and monetary policy alone to deal with the crisis. We envision an all-dimensional, multi-tiered, wide-ranging approach to innovation, which is driven by innovation in science and technology, and goes beyond it, to cover development-

philosophy, institutional mechanisms, and business models, so that the benefits of innovation will be shared by all."

Meanwhile, at the G20 conference, the most Obama had to say to anybody, was some blubbering about "human rights," and discussion of the Trans-Pacific Partnership (TPP), which has absolutely no chance of possibly being passed through the Congress; it's dead.

At the ASEAN meeting, Obama saw what he thought was an opportunity to put on the agenda and make an issue of the South China Sea arbitration ruling that went against China; he wanted to put that on the agenda, make that an issue, and instead, that was not part of the discussion at all.

What was instead discussed was economic cooperation, the Maritime Silk Road, the Chinese One Belt, One Road project. And, as a matter of fact, on the Philippines in particular, which had launched the arbitration case against China regarding the South China Sea, the new President of the Philippines, [Rodrigo] Duterte, when he was asked about Obama's plans to lecture him on violations of human rights in the Philippines' war on drugs, President Duterte said "I am a President of a sovereign state, and we have long ceased to be a colony. I do not have any master except the Filipino people; nobody but nobody. You must be respectful. Do not just throw questions. *Putang ina*," which which translates to "son of a whore") "I will swear at you in that forum," he said to Obama. "I do not want to pick a quarrel with Obama, but I don't kneel down to anybody, except the Filipino people."

In all of this Obama has absolutely been the odd man out. He has nothing to offer the world. *Forbes* magazine has recognized this in its coverage, for example, where it states that while Obama is talking about human rights and the TPP that will never occur, China has been "quickly building its regional credentials with a heavy focus on the economy of Southeast Asia... China's Belt and Road initiative connecting Asia to

Europe economically would let Beijing and parts of Southeast Asia build a major transportation network plus industrial co-operation projects. Beijing also happens to manage the China-ASEAN Investment Cooperation Fund, which bankrolls growth-linked infrastructure, energy and natural resources projects in Southeast Asia."

I think the contrast between Obama, who has nothing, with what China and Russia, and the BRICS nations – very specifically China and Russia, in particular – have been offering the world, strategically and economically, the contrast couldn't be clearer. With the participation of the G77 leader as well in these conferences, the world as a whole is adopting these as policies.

Let's bring on Helga Zepp-LaRouche now. Helga was a participant in the T20 meeting, which was a meeting with think tanks, a "Think20" meeting held in China in preparation for the G20 heads of state summit which just occurred. Helga, let me ask you about this. In your view, how has the world changed over the past couple of weeks, with these events?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Well, I think it is a change of world-historical dimensions. Because what has occurred between the Vladivostok Eastern Economic Forum, the G20, and then the ASEAN conference, is a tremendous change, in terms of where is the power center of the world. Let me just go through very quickly what the significance each of these of these different conferences was.

In Vladivostok, you had the integration of the Eurasian Economic Union with the Silk Road/Belt and Road initiative of China. That is very important because also Prime Minister Abe of Japan and President Park of South Korea participated, and there were agreements of long-term investments in development of the Far East of Russia, of Siberia, of huge energy investments, and integration of all of these economies of Asia.

This was followed by the G20 Summit, which I think was really an absolute breakthrough. First of all, China had put an enormous amount of effort into the preparation, by convening many, many pre-conferences, starting already a year ago, on many, many levels: ministers, think-tanks, institutions, and organizations. The intention of China was to transform the G20 from a mechanism which only responds to crises like 2008 – the financial crash of Lehman Brothers – into an organization which would form an alliance of countries to form a global governance mechanism which is problem-solving. Xi Jinping said repeatedly he wants to transform the G20 from a "talk shop," into a group of nations which *act* together. Looking at it, this was accomplished in many ways.

The Western media are hysterically and desperately trying to belittle this outcome of the conference, by saying "there were all these issues," but the only people who raised these so-called "issues," like the South China Sea conflict, and the issue of the Arbitration Court in The Hague,, and all other divisive issues, was really the West.

What happened is that the overwhelming number of nations are moving to adopt the Chinese model of economy. They are very right to do so, because China has proven an economic miracle of such dimensions, Xi Jinping said, to transform a country of 1.4 billion people has never been undertaken in history, and the fact that China could uplift 700 million people out of poverty into a very decent living standard, is also unprecedented. One of the outcomes of the summit was the adoption of a plan to eliminate poverty all over China by 2020, that is, only four years from now.

China succeeded to put the Chinese economic model as the attractive model for everybody to join, in a "win-win" perspective, on the agenda. Many countries must say, "Yeah, we can have the same economic development like China; that is much more favorable, than to join the United States or NATO or the Europeans in confrontation of a geopolitical nature."

The success of this summit is really unbelievable. It has changed the situation in the world, I think for the good; because the unipolar world, for sure, does not exist any more. As a matter of fact, as you mentioned, *Forbes* magazine and *Time* magazine had quite hysterical articles saying that Obama's "Asia pivot" policy has completely failed; this was the last opportunity to woo the countries of the region, but this completely failed, and the "Asia pivot" of Obama is completely dead; it failed.

The G77, the Non-Aligned Movement, the ASEAN countries – they are all now moving in a completely different direction, and especially the fact that South Korea and Japan participated, with Russia and China in this Vladivostok conference, proves that these countries who are obviously allied with the United States, but do not want confrontation against Russia and China any more.

So this is extremely important. And it means primarily that those countries of the world which are not of the old regime of the World Bank, the IMF – the so-called "Washington Consensus," the so-called Bretton Woods institutions – they had no voice, and they now have a voice.

I think it is really very important that China explicitly adopted developing nations and emerging economies. First of all, they invited all of them – or a very large representation of them – to participate in the G20. China expressed the absolute commitment that every fruit of technological innovation would be shared with these countries, in order not to hold up their development. Now, this is a beautiful idea, which the first time was expressed by the German thinker Nikolaus of Cusa in the 15th Century, who already then had said that science and technology are so important for the development of mankind, that every time there is a new invention, it should be put in an international pool – to use modern words to say it – and that every country should have, then, access to it, not to be slowed down in their

development.

It's an incredible change, because it means that, for the first time, an idea which was expressed by my husband Lyndon LaRouche in 1975, when he proposed a plan to develop the Third World, and he called it the International Development Bank [idb]. This was the idea which he presented both in Bonn, Germany at the time, and in Milan. He at that time wanted to have a \$400 billion technology transfer per year to the developing sector from the advanced countries, in order to build up infrastructure, to build up industrialization and agriculture in the Third World.

He gave a very concrete form to a demand of the Non-Aligned Movement, which in 1976 at the Non-Aligned Movement in Colombo, Sri Lanka, had adopted a resolution demanding a just New World Economic Order. That Non-Aligned Movement resolution 90% of the words were those of the IDB. But you know what happened at that time was, all the leaders of the countries who had taken the initiative to fight for this – like Mrs. Gandhi from India, Mrs. Bandaranaike from Sri Lanka, Bhutto from Pakistan – all these leaders were either killed or destabilized; and this whole effort had a tremendous setback and it did not function.

Now as you probably know, and some of our viewers may know, we have been fighting in the LaRouche Movement ever since that time – it's now 40 years we have been fighting for the realization of the IDB or an IDB-like plan for the Third World; but the World Bank and the IMF, for all these years have done the exact opposite. The IMF conditionalities would completely deny any kind of development by having conditions which would force developing countries to pay debt instead of investing in infrastructure. They created the debt trap even, to make it impossible for countries to develop. So, the miserable condition of Africa, and many other countries in Asia and the Middle East and some countries in South America, is the result of the conscious policy to suppress development.

Now, after the Asia crisis [in 1997-98] the Asian countries obviously realized that they had to do something to protect themselves against speculation of George Soros at the time, so a process of creating new institutions developed. One was the Chiang Mai Initiative; but then recently – about three years ago – China took the leadership together with other BRICS countries, to create a completely alternative set of banking institutions. The Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB); the New Development Bank of the BRICS; the New Silk Road Fund; the Maritime Silk Road Fund; the Shanghai Cooperation Organization Bank. So, you have now a completely alternate system of banking which is *not* casino; but only gives credit for investment in real infrastructure in the real economy.

So, what is happening now? I think people have to appreciate that, that what happened at the G20 meeting is the victory of a struggle of 40 years at least; to make it possible for human beings in Africa, in the so-called developing sector, to have a chance for the future. Such a powerful coalition has now emerged – the strategic alliance between China and Russia; Putin was the guest of honor at this G20 meeting – so the world really has changed. It's very important to say that these articles in *Forbes* magazine and *Time* magazine really don't get it. It's not anti-American; it's not anti-European. Xi Jinping and the other leaders have expressed many times that they want the United States and Europe to join in a "win-win" perspective.

So what is on the table now with the G20 meeting is for the first time a strategic initiative which is not geopolitical; because it offers a level of reason to cooperate internationally for the common aims of mankind. I think this is a tremendous historical breakthrough, which we really must make sure that the American people find out about what it is, and not be misled by mediocre journalists, who just can't think differently than geopolitics. It's like somebody who is evil, cannot imagine when he talks to a really good person,

that the other person is not also evil. So what you read in the Western media is just the projection of the degenerate thinking of the media; but it's not what happened at this summit. So, let's make sure people really understand the historic significance of this change.

ROSS: Great! I think what you went through in terms of the history of your involvement, of your husband Lyndon LaRouche's involvement, of the LaRouche Movement's involvement over the past four decades in creating the victory for the policy that's being announced at these conferences, really goes to show the power of an idea. That over cynicism or over what seemed to be the structures and control of things, a good idea and successful and intense and ongoing organizing for it, really can make things happen.

I was going to ask if you wanted to say more about the history of the LaRouche Movement's involvement in this; or also if you have anything to say about how we're going to get the U.S. to join in this development instead of being opposed to it?

ZEPP-LAROUCHE: Well, first of all, I would like to make a short comment on the ASEAN conference, because that was in the footsteps, or following the G20 meeting; and that dispute is now settled. Because the ASEAN countries together with China, all agreed that all the disputes will be solved through peaceful negotiation and dialogue; they will work out a Code of Conduct until the middle of next year to this effect, and jointly fight threats to security like terrorism and other threats. They will act on the basis of the UN Convention of the Law of the Sea, or UNCLOS; and that means all these efforts to hype up the conflict between the Philippines and China with The Hague Arbitration Court has not succeeded. This was an effort to cause disunity, but this ASEAN conference said, "No, we want to have joint economic development. We will revive the regional economic development organization."

So, it shows that the foreign policy of China – not only at

the G20 – was changing the agenda completely; but also in terms of regional conflict, that if you have a "win-win" perspective where you take into account the interests of the other, you can find solutions.

So then what is left for Obama, some papers were writing, was the implementation of the TPP; but as you already mentioned, both the House and the Senate and the two Presidential candidates all have said the TPP is out. The Speakers of the two Houses have said it will not get on the agenda this year; which means not during the time of Obama. So, the TPP is dead; the TTIP – it's the European version of the same thing – is also dead. So, I think the world really has changed; unipolar demands and the idea that you can decide rules on behalf of one country is no longer in existence. We have entered a completely new era of respect for the sovereignty of the other country, and an alliance of essentially republics for a greater good.

This is obviously a really important development. Not only does it mean that the United States has the chance to go back to the foreign policy of John Quincy Adams – because that is exactly what he had outlined for the United States to do; but it also means that the kind of system of perfectly sovereign nation-states working together for a joint development – which we have pushed, especially naturally Mr. LaRouche has pushed, for over 50 years – this is now becoming a reality.

So, I think that we can be very happy about that, because the LaRouche Movement for the last 40 years, but especially the last 25 years, convened literally hundreds of conferences around the world; in every major U.S. and European city, in Rio de Janeiro, in São Paulo, Brasilia, Mexico, Beijing, New Delhi, Moscow. Many even in Australia, in Egypt, in other African countries; we had seminars, conferences. I think we have now a renaissance movement and a world movement for development.

Since you mentioned the beautiful gala concert which preceded the G20, this was, in a certain sense, similar to what we are doing with the dialogue of Classical culture; because it started with a very beautiful series of Chinese folk songs, then it had scenes of the ballet of *Swan Lake* – danced in a lake – so the dancers would make sort of little fountains by each step, because they would step into the water. It gave it an unbelievable effect. And naturally, the fact that they chose the *Ode to Joy*, the beautiful poem by Schiller composed by Beethoven; where the text at one point says, "All men become brethren." "*Alles Menschen werden Brüder*", which is the poetical expression of the "win-win" perspective; that there is a higher goal of mankind. And that they choose that to be the high point of the gala, really shows that they have understood something very fundamental. They said, "Text written by Friedrich Schiller" so naturally many people would have thought about the Schiller Institute; and we have used the *Ode to Joy* many times to express the same idea.

So, I think that we can be really proud; because we did not do everything, but we had a very good part in producing this beautiful result.

ROSS: Wonderful! I'd like to return to get more thoughts from you, but I'd like to bring in Diane Sare at this point to discuss one of the opportunities for changing the United States. Which is that this weekend, this Sunday, is the 15th anniversary of the 9/11 attacks from 2001. Diane – who is the founder and managing director of the Schiller Institute New York City Community Chorus, as well as a member of the LaRouche PAC Policy Committee – has been very engaged in a process that Mr. LaRouche has called a "Living Memorial" for 9/11; which is a series of concerts that are taking place this weekend.

I'd like to ask Diane about that, and first mention something about the context; which is that over the past month we've had the release of the 28 pages. The 28 classified pages of the

Congressional Joint Inquiry into 9/11; and we've got scheduled for a vote in Congress tomorrow the JASTA bill – the Justice Against Sponsors of Terrorism Act – which would make it possible for the family members, for victims of 9/11 to sue Saudi Arabia directly in U.S. courts for having aided in the commission of an attack on U.S. soil. This has the potential to really transform 9/11 from an opportunity for those pushing a policy of conflict and war, to really get justice on this, by redefining American strategic policy.

Let me ask you, Diane, you've been very involved in this, of course. Could you talk to us about the conception of a Living Memorial? What's happening this weekend? How are we putting that into practice?

DIANE SARE: I'll situate it in a question you asked earlier of Helga. The question is, how can the U.S. join this New Paradigm? What is holding us back? One very important aspect is not simply the idea of a unipolar world; but a unipolar world which is based on fantasy, and lies, and delusion. Which we have seen in particular – I wouldn't say it began with the terror attacks of September 11, 2001 – but after that, what did you have, since the truth was not told? You referenced the 28 pages being released, and the potential for JASTA to be passed this week. What happened? We had an attack which was , and instead we invaded Iraq. Then, we invaded Libya. Now, we have an insane President Obama who wants to overthrow Assad.

The actions of the United States on behalf of this British-Saudi Empire have explicitly created an increase in terror attacks around the world; an increase in war; an increase in the death rate. I was reading this morning that as many as 400,000 people in the New York metropolitan area have been affected by the attack on the World Trade Center, because of all of the toxic debris that was blowing through the air. You have over 1,100 people who have contracted rare forms of terminal cancer; and we run into them all the time here in New Jersey, people who were first responders, who were security,

who were police who worked in the area.

So, you've had a great injustice; and because the injustice has been allowed to continue, the crime has only grown in magnitude. The number of people who have died as a result of this has been expanding. ... what potential to remedy that situation; to bring justice, which would in a sense, clear the conscience of the American people to make us morally capable and morally fit to join with the rest of the world in this New Paradigm?

What Mr. LaRouche said explicitly when the question came up at one of the Saturday town hall meetings, on the idea of what can we do for these people who died on September 11? He said, a Living Memorial. So when I think of a Living Memorial, I think of Abraham Lincoln at Gettysburg and his words that: the dead have already consecrated this ground; but it is up to us, the living, to make sure that they have not died in vain. Therefore, what we are seeking to do here, by doing something which is a completely beautiful and noble thing, is to enable the American people to address this; and to insist that our nation become something different than what it was. It is not a coincidence that this is occurring at the same time that we have these extraordinary breakthroughs.

ROSS: You could say more. I know that over the weekend we've got the Schiller Institute chorus is going to be participating in a series of concerts of the Mozart *Requiem*, of spirituals and other pieces, on Friday, Saturday, Sunday, and Monday. Could you tell us how the participation in these kinds of events shows a potential to change people? What kind of responses have you been getting from musicians, from politicians, from others involved in these events? What significance does this show you it having already?

SARE: Well, I think perhaps the most exciting thing that's occurred, is the growth of the chorus; because the people who participate in the chorus are the ones who in a sense will be

the most transformed by these events. We began the chorus almost two years ago, in December of 2014, in the wake of the choking death of an African-American man who was strangled by the police in Staten Island, and the grand jury determined that there was no wrongdoing on the part of the police. There was a great deal of anger which was threatening to rip apart the city. And we said why not do something beautiful, dedicated to the sanctity of human life or the question of the brotherhood of man? Let's not let ourselves be divided; let's not have fits of rage. And the police officers who also have been put in a bind, because they're trying to protect our cities, our poorest populations which have been destroyed and made insane by the drug epidemic which is funded and run out of Wall Street.

So, what occurred is, we had about 100 people show up to sing; one of whom suggested that we form a community chorus, which I did. We went from week upon week where we had 3 people, 5 people, 12 people; finally a core of about 40. I can say at the performance of the Mozart *Requiem* that we will be doing in Manhattan on Saturday, there will be about 160 people in this chorus. They are themselves telling others that they're profoundly affected. We know that members of the Fire Department in Brooklyn – the brigade where every single one of them was killed on September 11th – they hold a special Mass every year. This year, our chorus is going to be involved in singing the Mozart *Requiem* as part of the Mass; and members of the Fire Department there were very moved that someone had thought to do something on this level to honor those people who made the ultimate sacrifice in the aftermath of that.

So, it's opening up and inspiring many people. Instead of just saying, "We're going to swallow this, we're going to take it. We're not going to talk about this. We're going to act like nothing happened, and we're going to presume we can never get justice." There's a sense now that "No, we don't have to go along with this any more. We *can* get justice." I would just say

that my point earlier, that in this way, the United States could be transformed to make it possible that we would no longer act as a cat's paw for the British Empire; but be capable of joining with China and Russia. And I'll further say that the beauty of this potential development has absolutely nothing to do with the stupid elections and the idiotic candidates that we have; but is from a much higher standpoint.

ROSS: Good. Diane, did you have anything else you'd like to say on that topic? I'd like to ask Helga a question. Do you have anything else, Diane?

SARE: Go ahead; that's fine.

ROSS: OK. Well, I wanted to ask Helga, let's paint for our viewers an idea of a future, if we could. With the U.S. dropping this zero-sum game, geopolitical approach, with the U.S. and Europe adopting the proposals that you're putting forward, what could the world be like in 5 or 10 years? Is this an endless, perpetual fight? Or what does victory look like? What could the world be like?

ZEPP-LAROUICHE: Well, I think things can change very quickly if the United States and Europe would adopt the Glass-Steagall banking separation law; which is, as you know, in bills in Congress in the Senate, and I was quite happily reacting when I saw that Black Lives Matter is now demanding from Hillary Clinton that she should adopt Glass-Steagall. Because you can only fight racism if you fight the injustice caused by Wall Street; I thought this was an irony. So, if the United States and Europe – which is bankrupt; let me just spend one sentence on that.

China has growth rates anywhere from 6.7%, they want to have now 7% again; India had even 8% growth rates. Other Asian countries are going in the same direction. And what is the growth rate in Europe? The new statistics of the Eurozone just came out – 0.3%; and in France, Italy, and Finland – 0%. Then

naturally, all the parameters are really alarmist; the headlines today are Draghi, the head of the European Central Bank, has no more options. He's running out of options because of negative interest rates, quantitative easing, helicopter money; all of these are signs of a dying system. And then naturally, you have Deutsche Bank, which is having all the parameters like Lehman Brothers in 2008; the credit default swap costs are now exactly like for Lehman Brothers just before it blew up. If that happens, you could have the next 2008 crisis this September or October.

So, the fight for Glass-Steagall is super-urgent; and naturally, as Lyndon LaRouche has stressed very emphatically with his Four Laws, this is not enough. Then you need to have a credit system, and you need to issue credit for real investment.

Now, if these changes can be done quickly – this year – even before the U.S. election occurs, then there is no reason why the world cannot enter a completely New Paradigm; stop geopolitical confrontation. The danger of war is not yet eliminated; I don't want to make a false security when it's not there. But at least with the new alliance between Russia, Turkey, Iran, the Syria question can be solved. With the 28 pages and the JASTA bill, maybe the Saudi support for terrorism can also be brought to an end. Then, even the German Economic Development Minister from the CSU – the Christian Social Union – made a speech yesterday in the Parliament, demanding a Marshall Plan for Africa. He said, this present global system is a failure; it has created forms of early capitalism in many parts of the world. This cannot continue. In the next 30 years, 2 billion babies will be born alone in Africa; they need many jobs, many teachers, real investment. He demanded that the WTO [World Trade Organization] be transformed from a free trade into a fair trade mechanism. So, this is a conservative politician from Germany of the Merkel government; and he's the only one who so far has the courage

and the vision to say these things. But that's actually true.

With the new alliance I described earlier in the context of the G20, now Japan is starting to invest massively in Africa; and this was welcomed by China. China said we are not in Africa for competitive reasons, but the need for development is so big, we are happy if India and Japan are all investing; and naturally, Europe should invest. The United States should have to overcome the poverty and build up the Middle East; rebuild the war-torn region – Iraq, Afghanistan, Syria, Yemen, Libya, all of Africa. If all of these countries would be developed with the extension of the New Silk Road program and all countries would work together, poverty could be eliminated in a very short period of time; maybe in two years.

Gerd Müller, the Development Minister, pointed out that 80% of Africans still do not have access to electricity. Now that could be very, very quickly changed; we have developed in our program of the World Land-Bridge, a comprehensive development plan for Africa. Infrastructure, bridges, ports, fast train systems, roads, the development of agriculture and industry, the creation of large amounts of freshwater to fight the desert through peaceful nuclear energy, desalination of ocean water, the ionization of moisture in the atmosphere. In a few years, Africa and those parts of the world which are still in poverty could look like beautiful gardens, forests, agriculture, new cities. People studying to become scientists, to become musicians, to become artists.

The human potential for creativity has just been scratched on. So far, we have only outstanding geniuses like once a century. You had Plato, Cusa, Kepler, Leibniz, Beethoven, Einstein, a couple of more people I am not naming here; and these were relatively rare phenomena. If we go in the road now on the horizon, and every child on this planet can have access to universal education, because there is enough to eat, there is enough housing so that the child can study and is not distracted by poverty or by Pokémon Go, or some other idiotic

thing. But the child can learn Classical music, *bel cantos* singing, learn geography, learn astronomy, learn the history of the Universe, the history of mankind, universal culture. Love other cultures by knowing the beauty of Chinese painting, of Indian drama, of poetry from Persia.

Once you know these cultures, you cannot help but say this is actually enrichment; all racism would go, all xenophobia would go. The world community would just be working together for the common aims of mankind.

Developing breakthroughs like thermonuclear fusion power in the short term; space colonization in the short and medium term; and discover new breakthroughs we have not even an inkling of to ask the right question. We are not an Earth-bound system; by no means. The ecologists are always talking about finding solutions within Earth-bound systems; this is complete nonsense. Mankind is a species which naturally can develop the planet with infrastructure and open up landlocked areas on Earth; but the continuation of this infrastructure will be in close space. The Moon being the first target; and other objects, asteroids will be studied. Eventually, we will have the means to take longer space flights to Mars and other bodies in space. We will become a human species where the beautiful idea of Vladimir Vernadsky that the noosphere will take over the biosphere more and more; what he meant by that is that human discoveries, human scientific and technological innovation, will be what will rule and dominates the world more and more.

From that standpoint, the fact that China decided to put the innovation in the center of their efforts, is really the right step in the right direction. I can see, and I hope to see this in my lifetime, that the relations among nations will completely change; that you no longer are looking full of mistrust and xenophobia against everything which is foreign, but that people will become much more educated. There will be much more patriots and citizens of the world; world citizens,

which must not be a contradiction with what was said by Friedrich Schiller 200 years ago. And that we will basically give up all those stupid habits which prevent our creative potential from unfolding. People will have intelligent discussions; they will have loving relations among themselves by furthering the interest of the other.

So, I think we are at the verge of becoming adult; I think right now the human race behaves like little uneducated, spoiled two-year-olds who kick against the knee of your colleague, and they scream and say, "This is my toy!" That's about the mental level of geopolitics.

I think that is not worthy of man; I think man is meant to be a creative species, fully loving each other. Therefore, the *Ode to Joy* that was played at the gala evening in Hangzhou is really the vision of the future.

ROSS: Wonderful! I just want to add one thing on that, which is that you had mentioned how China had put technology as a major factor in their outlook on things. And when that's coming from China, it really means something. China is the nation that has gone and had a landing for the first time in decades. It's China that in two years, plans to have the first-ever landing on the far side of the Moon. And it's China which in that process, is offering for international use, the use of a communications relay satellite that they'll have with the Moon; that they plan to make available to other nations who want to do work there.

That, their fusion program; it really shows the potential on the highest level of economy. Your husband has pointed out for decades that infrastructure provides a platform for meeting the productive needs of society. As you said, children being able to have enough food to be able to concentrate on education; on learning about the great cultures of the world, of their past cultures, to be able to contribute to it in the future. We're not citizens of the world; we can be citizens of

the Solar System, and we've really got a very broad potential outlook for ourselves. On that highest level, it's driving mankind as a species forward; which we can do through collaboration on science. That really lets us collaborate on the highest possible level.

Let me ask, are there any final words from either of you? Do you have any concluding remarks?

ZEPP-LAROUICHE: Yeah, I would like people to – I'm aware of the fact that what I'm saying is not the mainstream opinion about China, about all these countries. I would ask the audience to not just dismiss, if you disagree with what I said, but please take the effort to look into it yourself. Look at the speeches of Xi Jinping and the other leaders. Look at what China is doing. Study Confucius, and you will find out that there *is* indeed a completely different philosophy; and that philosophy is much, much closer to what the United States was when it was founded, than most people would imagine. Both in terms of economics, but also in terms that the government should be there for the common good; this is an idea which almost has been lost in the last decades.

I think people should just not dismiss it. Once you are convinced that what I have said is true, help us to get the United States onboard. The United States needs a Silk Road. China has a plan to have 50,000 km of fast train system by 2020; and we have developed an extension of the Silk Road for the United States, also having a huge system of fast trains connecting the East and the West Coasts, the North and the South. Build a couple of new cities in places in the United States which make sense. And there is no reason why the United States cannot be part of this. It's not anti-American; America should become part of it, and you should help to do this.

ROSS: Wonderful. Well, thank you both very much for joining us. Thank you to our viewers for joining us. If you're in the New York area, definitely become involved in this process over

the weekend. You can find out more at the Schiller Institute New York City Chorus website. Stay tuned to LaRouche PAC; subscribe so you don't miss our shows, and we'll see you next time.

Det Britiske Imperium kollapser i takt med, at det nye paradigme vokser frem

8. september 2016 (Leder) – Det Britiske Imperium har, ligesom alle tidligere imperier, opretholdt sin evne til at plyndre og dræbe i hele verden gennem »del og hersk«-operationer, der satte potentielle venner og partnere op imod hinanden ved hjælp af religiøse, etniske, nationale eller andre geopolitiske brudlinjer. Denne politik for evindelige krige kan ikke med held imødegås på en én-til-én basis. Den eneste vej til fred og udvikling er et nyt globalt paradigme, som demonstrerer overfor alle og enhver, at det, at blive manipuleret ind i en konflikt, er en sikker metode til selvdestruktion, alt imens det, at finde og gennemføre politikker, er i ens egen, de »andres« og den menneskelige race som helheds fælles interesse.

Dette er præcist, hvad der nu finder sted i et utroligt hurtigt tempo i hele verden, i takt med at vi ser, at selve tiden bogstaveligt talt går hurtigere. Vladimir Putin og Xi Jinping har intervenseret i næsten hver eneste imperialistiske krise, med »win-win«-politikken for store

infrastrukturprojekter til erstatning for imperialistiske krige. De tre på hinanden følgende konferencer i Asien i den seneste uge – Vladivostok Østlige Økonomisk Forum om fælles udvikling af det russiske Fjernøsten; G20-topmødet i Kina; og ASEAN og Østasiatisk topmøde i Laos – har indført et nyt paradigme, centreret om selve begrebet kreativitet, sådan som Lyndon LaRouche længe har insisteret på (Xi Jinping har valgt at kalde det »innovation«), for at erstatte det knækkede og destruktive Britiske Imperium med et fællesskab af nationer, dedikeret til menneskehedens fælles mål.

I løbet af de seneste uger har vi set den imperialistiske kontrol over Tyrkiet blive brudt, da Tyrkiet oplevede at se sig selv truet af kaos og ødelæggelse og vendte sig mod Rusland, der nu arbejder sammen med Tyrkiet om at bygge atomkraftværker, gasledninger og universiteter, og selvfølgelig tager skridt til at knuse terroristsvøben i Syrien.

I Asien har vi set den imperialistiske kontrol over Filippinerne blive brudt af en ny regering, som modigt har identificeret den kendsgerning, at fred og udvikling med Kina er den eneste fornuftige fremtid, fremfor Obamas økonomiske udplyndring af landets ressourcer og udnyttelse af billig arbejdskraft, mens landet bruges som base for militær konfrontation med Kina.

Selv i Europa og USA er potentialet for et dramatisk skift i retning af fornuft i sigte. Den tyske udviklingsminister Gerd Müller undsagde i går de »primitive kapitalistiske strukturer, der er skabt gennem en globalisering uden begrænsning og værdier«, og som har skabt »en situation, hvor 10 procent af verdens befolkning ejer 90 procent af værdierne, og 20 procent opbruger 80 procent af råvarerne og ressourcerne. Det kan ikke fortsætte med, at denne saks gaber mere og mere. Det er nemlig grundlaget for konflikter, spændinger og krige, og er årsag til, at millioner af mennesker bliver flygtninge«. Udviklingspolitik er fredspolitik, understregede Müller.

Og talskvinde for det russiske udenrigsministerium Maria Zakharova meddelte onsdag, at Bibi Netanyahu og Abu Abbas i princippet havde aftalt at mødes i Moskva. »I respons til appellerne fra palæstinenserne og israelerne, bekræftede vi vores beredvillighed til at arrangere et møde i Moskva. Vi er overbevist om, at der er behov for at genoptage forhandlingerne.« Ingen dato er blevet fastsat. Alt imens sagde et typisk vestligt orakel, prof. Elena McLean, at »sandsynligheden for succesfulde drøftelser er ikkeeksisterende«, da angiveligt »intet fundamentalt har ændret sig« mellem Israel og palæstinenserne. Men den »fundamentale ændring« er faktisk sket i verden som helhed og har brudt de imperialistiske kontrolmekanismer, hvilket netop er grunden til, at der er en chance for en reel løsning på selv denne betændte krise.

Og i dag ser vi dramatiske, om end forsigtige, skridt til at inddrage selv de mest dødbringende af det Britiske Imperiums dræber-satrupper – Saudi-Arabien og Israel. Efter at Putin mødtes med prins Mohammed bin Salman (saudisk forsvarsminister og anden vicepremierminister) i Kina sidste søndag, underskrev de to nationers energiministre en historisk aftale om at samarbejde om udvikling og markedsføring af olie, mens Rusland har tilbudt at bygge 16 atomkraftværker i kongeriget. Xi Jinping har også tilbudt saudierne en central placering i forhold til Silkevejen – men at føre krig mod naboerne Yemen og potentielt Iran, mens man sponsorerer terrorisme i hele verden, vil ikke kunne sameksistere med et reelt udviklingsprogram for landet, med russisk og kinesisk hjælp.

I USA er Kongressen trådt sammen, med en underdønning af en folkestemning for en genindførelse af Glass-Steagall, for at afslutte Wall-Streets kasino-økonomis ødelæggelser og genoprette produktive investeringer – en folkestemning, der tvang Glass-Steagall til at blive optaget på begge partiers valgplatforme. De Glass-Steagall-lovforslag, der er fremsat i begge Kongressens huse, kan og må blive tvunget til at komme

til afstemning og omgående blive vedtaget.

Få hele historien om Glass-Steagall

Vil Obama nedlægge veto imod Glass-Steagall? Lige så sikkert, som han har skabt den ene krig efter den anden, myrdet utallige uskyldige og støttet terrorister for at nå sine mål med »regimeskift«. Det er derfor, Obama må fjernes nu – og ikke efter en vanvittig valgproces mellem to værktøjer for Wall Street. Der er ingen tid at spille, men al mulig grund til at være optimistisk, eftersom »forandring« er blevet det nye normale.

Foto: Solnedgang over London. [foto: ytulauratambien CC-SA]

POLITISK ORIENTERING den 8. september 2016: Hvad danske medier ikke siger om G20-topmødet i Kina

Med formand Tom Gillesberg

Video: Kan ses på: <https://www.youtube.com/watch?v=YpTh6MNYlas>

Lyd:

Obama er i gulvet, men ikke dømt ude: Forøg presset

7. september 2016 (Leder) – De amerikanske mainstreammedier, med *New York Times* i spidsen, er blevet tvunget til at erkende, hvad verdensledere på denne uges topmøder i Asien allerede ved: USA's præsident Barack Obama var sat udenfor i Hangzhou og Laos, med betydningsfulde nationer fra Eurasien og andre dele af verden, der lægger sig på linje med det Nye Paradigme, som tydeligst repræsenteres af Kinas program for eurasisk udvikling, 'Ét bælte, én vej'.

Onsdag mødtes statslederne fra de 10 ASEAN-lande med kinesiske ledere til det 25. ASEAN-Kina jubilæums-topmøde. Mødet var intet mindre end en total afvisning af Obamaregeringens forsøg på at udnytte den ulovlige afgørelse fra den Permanente Voldgiftsret i Haag om det Sydkinesiske Hav og drive en kile ind mellem Kina og dets naboer. ASEAN-lederne tilsluttede sig Kina og aflagde løfte om at udvikle reglerne for operationer for det Sydkinesiske Hav, og for fremme af programmerne for den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej, der allerede har beriget utallige borgeres liv i området. Selv *Forbes* måtte indrømme, at Kinas investeringer i områdets infrastruktur har overtrumpet alle Obamaregeringens bravader.

Mellem friktionerne med de kinesiske myndigheder, der var vært for G20-topmødet i Hangzhou, og Obamas skænderi med den filippinske præsident Duterte over Obamas selvretfærdige planer om at presse den filippinske leder til at opgive at slå hårdt ned på narkohandlere og terrorister, har Obamas præsidentskabs endegyldigt sidste besøg i Stillehavsområdet sandeligt vist sig at være en absolut katastrofe.

På samme måde indikerer rapporter fra Mellemøsten, at den syriske regering med støtte fra Rusland og Iran har genoprettet belejringen af det sydøstlige Aleppo og afskåret

oprørsstyrker fra verden udenfor. Den totale genindtagelse af Aleppo vil fundamentalt ændre kursen i den fem år lange krig og vil tvinge Obama til endnu engang at vende sig mod den russiske præsident Putin for at finde en udvej af den diplomatiske/militære fiasko.

Obama er tydeligvis slået i gulvet. Men han er endnu ikke dømt ude, og Lyndon LaRouche advarede i dag om, at Obama må holdes under uophørligt pres for at forhindre yderligere handlinger, såsom destabiliseringen af Brasilien, der var en pil, som sigtede på BRIKS' hjerte.

Obama står over for endnu et umiddelbart forestående nederlag, der vil give resonans hele vejen til Riyadh og London. Formand for Repræsentanternes Hus Paul Ryan meddelte onsdag, under enormt, tværpolitisk pres, at JASTA-lovforslaget vil komme til afstemning fredag.

Loven om retsforfølgelse af sponsorerne af terrorisme (JASTA) vil gøre det muligt for ofre og pårørende, der mistede familiemedlemmer i terrorangrebene 11. september (2001), at retsforfølge det saudiske monarki. Som *Daily Telegraph* har rapporteret i sommerens løb, så vil, hvis JASTA vedtages, det britiske monarki også kunne retsforfølges for 11. september og andre handlinger, hvor briterne har beskyttet og sponsoreret international terrorisme. Præsident Obama har svoret at nedlægge veto imod JASTA, hvis det når frem til hans skrivebord – og det kunne meget vel ske på 15-års dagen for 11. september, hvor alles øjne er rettet mod New York City, hvor der vil blive en weekend med historiske mindebegivenheder, centreret omkring Schiller Instituttets kors deltagelse i fire mindekoncerter i New York og New Jersey, til ære for dem, der døde i angrebene 11. september og under de redningsaktioner, der fulgte.

Efter CDU's slående nederlag i kansler Angela Merkels egen hjemstat i Tyskland, (Mecklenburg-Vorpommern), hænger Merkel-regeringen også ude i tovene. Det er afgørende, at der

vedtages en stor ændring i økonomisk politik i Tyskland, og det kan kun ske i en post-Merkel, post-Schäuble situation. Krisen i Deutsche Bank bliver mere og mere åbenbar, med paralleller, der fremkommer i Thestreet.com og andre finansielle udgivelser, mellem Deutsche Bank og Lehman Brothers på tærsklen til bankerotten.

Vi er kommet til et virkeligt historisk øjeblik. Ledere, der repræsenterer et flertal af verdens befolkning samles omkring et nyt, fremtidsorienteret paradigme med samarbejde, og rækken af topmøder, der startede i Vladivostok og fortsatte i Hangzhou og Laos har fremmet denne sag over al forventning.

Foto: Den filippinske præsident Rodrigo Roa Duterte tager erhvervsledere i hånden, under ASEAN Erhvervs- og Investerings-topmøde i Vientiane, Laos, den 6. september. [foto: KING RODRIGUEZ/PPD]

G20's symfoni for en Ny Verden: Obama er dissonansen

6. september 2016 (Leder) – Med Barack Obama som vært ville en international begivenhed aldrig blive åbnet med Beethovens 9. symfoni og Schillers »Ode til Glæden«, som G20-topmødet gjorde det under Kinas værtskab.

Obama ville heller ikke tilslutte sig de andre lederes glæde ved at udvikle nye korridorer med højteknologisk udvikling og transport i hele verden, ved at løfte hundreder af millioner op af fattigdom, og ved at søge nye gennembrud i udforskning af rummet og fusionsteknologi.

Efterstræbelsen af sådanne fremtidige, menneskelige fremskridt, og glæden ved et genialt værk som Beethovens korsymfoni, udspringer af den samme, menneskelige impuls.

Dette G20-møde, med dets kinesiske værtsskab, havde frem for alt succes med at etablere et nyt paradigme for lederskab – med skabelsen af partnerskaber for økonomisk vækst, investeringer og produktivitet mellem nationerne. Dette blev taknemmeligt modtaget af nationerne, lige fra Japan til Tyrkiet, til Indien og til ASEAN 10, som angiveligt skulle være USA's allierede.

Ideerne om udviklingen af den »Nye Silkevej« og »Verdenslandbroen«, der første gang blev fremlagt af Lyndon og Helga LaRouche for næsten 30 år siden, er siden blevet det udtrykkelige ønske hos det globale samfund af nationer. Og med disse ideer, tillige også videnskabelige og teknologiske gennembrud som drivkraft for fornyet vækst og produktivitet.

Med verdens økonomiske vækst trukket ned af stagnationen i USA-EU siden banksektorens sammenbrud i 2008, og med disse ledere, der så skarpt erkender truslen om et nyt Wall Street-krak på nuværende tidspunkt, er dette nye paradigme absolut nødvendigt. Det må og skal selvfølgelig have følgeskab af USA.

Men Obama drog til G20 for at sjakke om et erklæret våben mod Kina, den såkaldte »handelsaftale« kendt som Trans-Pacific Partnerskab (TPP) – et våben, som han ikke engang har, eftersom begge Kongressens huse nægter at tage det op, og begge valgpartier og den amerikanske offentlighed afviser det som værende blot mere beskæftigelses-dræbende gift.

En af de nye, lovende kreditinstitutioner for dette nye paradigme – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank – er vokset til 70 medlemslande, på trods af Obamas meningsløse offentlige og private forsøg på at ødelægge det.

Han isolerede USA fra de asiatiske nationer, faldt i et

potentielt større slagsmål med Filippinerne og forlanger, at amerikanerne skal støtte et angreb på deres egen levestandard, fordi det svækker Kina.

Obama har fortsat den »endeløse krig«, som Cheney og Bush startede med afsæt i angrebene den 11. september, og har tilføjet sine egne krigsprovokationer imod Rusland og Kina. Han afviser det udtrykkelige ønske hos de fleste af verdens nationer om fred og økonomisk udvikling.

Dette kan ikke tolereres her på 15-årsdagen for disse angreb. De bør højtideligt mindes med dyb og eftertænksom musik i et nyt paradigmes tjeneste. Og Amerika har brug for et nyt præsidentskab.

Præsident Xi Jinping præsenterer 'Hangzhou Konsensus' for den internationale presse

5. september 2016 – I sin tale ved en pressekonference ved afslutningen af det spændende G20-topmøde i Hangzhou, fremlagde præsident Xi, hvad han kaldte for »Hangzhou Konsensus«, gennem hvilken Kina rent faktisk har ændret G20's politiske kurs fra at være en »talk shop« for krise-respons, og til at være et redskab, der kan skabe en »ny vej for økonomisk udvikling« for verden, baseret på en promovning af videnskabelig og teknologisk innovation. En G20-Arbejdsplan for Innovativ Vækst blev enstemmigt vedtaget af de 20

nationer.

»Alle er blevet enige om behovet for et fredeligt og stabilt miljø«, sagde Xi. Parterne aftalte også en større koordinering af området for budget-, penge- og strukturreform. »Vi kan ikke længere alene forlade os på en budget- og pengepolitik« til håndtering af krisen. »Vi forudser en fremgangsmåde, der dækker alle dimensioner, alle lag og er vidtrækkende, med innovation, der drives frem af videnskabelig og teknologisk innovation, men som går videre end det, med at dække udviklingsfilosofi, de institutionelle mekanismer og forretningsmodellerne således, at fordelene ved innovation kan være fælles for alle«, sagde Xi.

»Med fokus på strukturreform skitserede vi prioritetsområderne, de ledende principper og en række indikatorer for fundamentalt at fjerne flaskehalsene for økonomisk vækst«, sagde Xi. »Med hensyn til en ny industriel revolution aftalte vi kraftigt at udvikle avanceret og sofistikeret varem fremstilling som spydhoved for den fjerde, industrielle revolution. Vi vil tilskynde til en intensiv brug af internet-teknologier i hele økonomien og samfundet, for at hilse en ny æra med forbindelse mellem ting og mennesker velkommen. Denne arbejdsplan, der indeholder vores fælles vision, handleplan og institutionelle sikkerhedsforanstaltninger, vil åbne op for en ny væksthorisont«, sagde Xi.

Han sagde desuden, »vi har besluttet at forbedre den globale, økonomiske og finansielle styrelse for at styrke verdensøkonomiens modstandskraft«. Han bemærkede ligeledes, at de nye SDR'er ('Special Drawing Rights') vil blive udstedt i RMB (renminbi), som »vil bidrage til verdensøkonomien«. »En fælles test-runde for globale og regionale, finansielle sikkerhedsnet vil blive koordineret for at opbygge et stærkt bolværk imod kriser«, sagde Xi. Han sagde også, at der var generel enighed om at slå ned på skatteunddragelse og styrke kontrollen af beskatningsprocessen, så vel som at gå i gang

med en international indsats for at håndtere korrupsion. Dette ville, bemærkede han, omfatte samarbejde om ikke at muliggøre beskyttede steder for korrupte embedsmænd og skattesnydere.

G20 vil også satse på en genoplivning af handel og investering og vil arbejde for at »støtte det multilaterale handelsregime«. »Dette er en milepæl i G20 hen imod en langsigtet styrelse«, sagde han. Tre nyskabelser har fundet sted i G20 i Hangzhou, sagde Xi. For det første har udvikling fået en fremtrædende plads i dette makroøkonomiske regi; for det andet har G20 vedtaget en reel handleplan; og for det tredje er det første gang, gruppen har udtrykt sin direkte støtte til industrialisering i Afrika og de mindre udviklede lande. »G20 må spille sin rolle bedre mht. at styrke samarbejde«, sagde Xi. »Og gruppen vil blive transformeret fra sin tidligere fokusering på kortsigtede politikker til afbalancerede kort-, mellem- og langsigtede politikker. Alle har aftalt, at denne transformation vil berøre alle medlemmerne, og de vil fortsætte med at støtte det nye fokus.«

Sluttelig takkede han de andre lande, gæstelandene fra udviklingssektoren, de internationale institutioner, B20 og T20 for deres indsats for at gøre dette topmøde til en stor succes. Og han takkede medierne for at dække begivenheden.

<https://www.youtube.com/watch?v=LJ8YZ3eRc5k>

Den forestående uge, set i universalhistorisk perspektiv

5. september, 2016 (Leder) – De afgørende uger, som vi nu har for os, stiller dette spørgsmål til alle amerikanere (blandt andre): Hvordan er det muligt, at det kan lykkes for det

enkelte individs inderste, private tankers »lille hjul« at dreje det »store hjul« i den historiske proces, der involverer den kurs og skæbne, som nationen, og menneskeheden mere end syv milliarder individer generelt, i fremtiden, i de kommende århundreder, vil få?

Den virkelige historie om det netop afsluttede G20-topmøde i Kina er den, at den kinesiske præsident Xi Jinping, sammen med Ruslands Putin og udviklingslandene under anførsel af BRIKS, samt Japan m.fl., fremtvang spørgsmålet om udskiftningen af det nuværende finansielle system. De insisterede på, at Wall Street/London-systemet, baseret på hasardspil, har kurs mod en ny krise, og at det må erstattes af et produktionsorienteret system, funderet i videnskab og store internationale, avantgarde-projekter: det system, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejs-politik, som præsident Xi kalder »Ét Bælte, Én Vej«.

Det finansielle fundament for dette nye, menneskelige system leveres af en række udviklingsbanker, som Kina har været med til at lancere, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og BRIKS' Nye Udviklingsbank (NDB).

Som Helga Zepp-LaRouche i går bemærkede, vil det, efterhånden, som resultaterne af G20-topmødet og det forudgående Vladivostok-topmøde i løbet af de næste par dage bliver kendt, blive klart, hvem, der forsvarer menneskeheden, og hvem, der forsøger at lægge hindringer i vejen. I løbet af disse dage vil den amerikanske Kongres, den 6. september, træde sammen, og FN's Generalforsamling træder sammen den 13. september. Samtidigt vil rækken af topmøder på højeste niveau fortsætte i Asien.

Det, som den amerikanske Kongres må gøre, når den atter træder sammen, er at vedtage Glass-Steagall, for hvilken lov der er fremsat tværpolitisk lovforslag i begge Kongressens huse. Kongressen må ligeledes handle på de kendsgjerninger, der er

blevet afsløret i de »28 sider« af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september (2001): den må handle med henblik på at fjerne Obama for hans beviste, overlagte mørklægning af saudierne (og briterne) ansvar for 11. september, og samtidig fremtvinge flere skjulte fakta om den britisk/saudiske sammensværgelse, og om Bush' og Cheneys – men først og fremmest Obamas – medskyldighed. Det faktum, at vi ikke fjernede Bush og Cheney, gav os Obama, som er endnu værre. Hvis vi nu ikke fjerner Obama, vil vi få noget, der er værre endnu, hvis vi da ellers stadig vil være i live til at opleve det.

Netop nu, hvor omgående, politisk handling er presserende nødvendig, forbereder ledelsen af Lyndon LaRouches bevægelse, der er lokaliseret på Manhattan, det, som LaRouche har kaldt for et »levende mindesmærke« for ofrene for 11. september – først og fremmest de direkte ofre og deres familier, men også USA og enhver del af verden, som er blevet offer for forbrydelsen og dens mørklægning. Centrum for dette »levende mindesmærke« vil blive opførelser af Mozarts *Rekviem*, i hvilken en stor skaber fejrer, ikke døden, men det uforgængelige liv og dets mission, konfronteret med døden, igennem alle århundreder i fortid og fremtid.

Med dette »levende mindesmærke«, og ud over dette, arbejder den Manhattan-centrerede LaRouche-bevægelse på at genskabe et funktionsdygtigt præsidentskab for USA, ud fra selvsamme Manhattan-lokalitet og gennem de samme principper, som Alexander Hamilton anvendte til at skabe det oprindelige George Washington-præsidentskab for USA.

For at vende tilbage til vores indledende spørgsmål om »det lille hjul« og »det store hjul«: Politikken med Den Nye Silkevej begyndte som en idé: ideen om den Europæiske Produktive Trekant, som Lyndon LaRouche udviklede i slutningen af 1980'erne, og som han, sammen med sin hustru Helga, videreudviklede til den Eurasiske Landbro, Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen. Og det, der udløste det kinesiske

rumprogram, som i 2018 for første gang nogensinde vil lande en robot på Månens bagside – var også først en idé. Det var Ronald Reagans Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), der overbeviste det kinesiske lederskab om behovet for et forceret, videnskabeligt udviklingsprogram, inklusive et forceret rumprogram, som vi vil gå i dybden med i det næste nummer af *EIR*, 9. september. Det Strategiske Forsvarsinitiativ var en politik, der helt fra bunden af blev opfundet af Lyndon LaRouche, og som overbeviste Reagan.

Og de udviklingsbanker, der i dag bliver lanceret, blev udtænkt af Lyndon LaRouche i 1970'erne, hvor de blev forelagt FN's Generalforsamling af Guyanas agtværdige udenrigsminister, nu afdøde Fred Wills.

Som den store, russiske videnskabsmand Vladimir Vernadskij viste i første halvdel af det tyvende århundrede, så er den menneskelige noesis, eller kreative tænkning, den mest magtfulde kraft i universet. Der er ingen kraft, der kan måle sig med det menneskelige intellekt med hensyn til kreativ opdagelse.

Foto: Brasiliens præsident Michel Temer, Indiens premierminister Narendra Modi, Kinas præsident Xi Jinping, Ruslands præsident Vladimir Putin og Sydafrikas præsident Jacob Zuma ankommer til Kina for at deltage i G20-topmødet, der finder sted 3. – 5. september, 2016 [www.gcis.gov.za/flickr]

Kinas hensigt med G20 en

Succes

5. september 2016 – Kinas hensigt med G20-topmødet den 4. – 5. september er blevet klart tilkendegivet i de seneste måneder – at forene verden bag fundamentale principper, med en erkendelse af den eksisterende, globale, økonomiske og finansielle, voksende dysfunktion og institutionernes ditto, og skabe et nyt paradigme, baseret på innovation, med en ny, finansiell arkitektur, der kan kanalisere kredit til vækst og udvikling i alle dele af verden.

Denne plan er blevet opnået, på trods af vilde løgne og misrepræsentation i Vesten, og især af en ydmyget og isoleret Barack Obama.

De institutioner, de repræsenterer næsten hele verden uden for Europa og USA, er gået i forening bag denne vision, en vision, der er i overensstemmelse, og næsten identisk, med den vision, som Lyndon og Helga LaRouche har fremlagt hen i løbet af det forgangne, halve århundrede. Både BRIKS – der direkte og indirekte repræsenterer de fleste af de asiatiske nationer i Asien, Afrika og Latinamerika – og G77, der nu repræsenterer 134 udviklingslande, udstedte officielle erklæringer, der fuldt ud støttede og identificerede sig med denne fremvoksende revolution i verdenshistorien.

I kombination med det ligeledes historiske Østlige Økonomisk Forum i Vladivostok den 2. – 3. september, samt ASEAN-topmødet og Østasiatiske Topmøde, der skal afholdes i Laos hen over de næste tre dage, karakteriserer disse begivenheder et nyt momentum i menneskehedens historie, der går i retning af at gøre en ende på geopolitik – dvs., det Britiske Imperiums opdeling af verden i indbyrdes krigsførende nationer, religioner, racer og etniske tilhørsforhold – og i stedet skabe et nyt system, baseret på menneskehedens fælles interesser.

I sin pressekonference i dag ved afslutningen af G20 sagde præsident Xi Jinping: »Vi kan ikke længere alene forlade os på en budget- og pengepolitik« til håndtering af krisen. »Vi forudser en fremgangsmåde, der dækker alle dimensioner, alle lag og er vidtrækkende, med innovation, der drives frem af videnskabelig og teknologisk innovation, men som går videre end det, med at dække udviklingsfilosofi, de institutionelle mekanismer og forretningsmodellerne således, at fordelene ved innovation kan være fælles for alle«, sagde Xi.

Krigsmageren Obama vrøvlede om menneskerettigheder, klimaforandring og den komatøse TPP-frihandelsaftale selv, mens den vestlige verden synker ned i permanent krig, økonomisk disintegration og social degeneration. Men resten af verden blev opløftet af G20-mødets vision om menneskehedens kreativitet som en basis for at skabe en verden af fremskridt for alle – inklusive USA og Europa, ifald de ophører med deres mislykkede, imperiale tankegang.

Xi sagde, at G20 nu ser sig selv som et redskab, der kan skabe en »ny vej for økonomisk udvikling« for verden, baseret på promovering af videnskabelig og teknologisk innovation.

Lederne af BRIKS-nationerne, der vil afholde deres årlige topmøde i Indien i oktober, mødtes som forberedelse hertil på sidelinjerne af G20. Deres kommunique erklærede: »I bevidsthed om udfordringerne med global vækst ... understregede lederne vigtigheden af, at der etableres en retfærdig og ligeværdig, international orden, baseret på international lov. Lederne lykønskede og støttede det kinesiske præsidentskab for G20-topmødet 2016 og udtrykte deres fulde tillid til et succesrigt resultat af topmødet i Hangzhou. De værdsætter det kinesiske præsidentskabs understregning af en dagsorden for udvikling. De tilskynder G20-medlemmer til at styrke makroøkonomisk samarbejde, fremme innovation og robust og bæredygtig handel og vedvarende investeringsvækst. De understregede vigtigheden af at nære og pleje en innovativ, styrket, indbyrdes forbundet og inkluderende verdensøkonomi, der kan introducere en ny æra

med global vækst og vedvarende udvikling. De gav udtryk for en forventning om, at G20, med topmødet i Hangzhou, vil stå ud på en ny færd for en stærk, vedvarende, afbalanceret og inkluderende, økonomisk vækst.«

På lignende måde var G77, i år med Thailands premierminister Prayut Chan-ocha som formand, inviteret med til G20, hvor han sagde, at den korrekte dagsorden for udviklingslandene var præcis den, som Xi Jinping fremlagde på G20 – innovation, udvikling og en inkluderende dagsorden. Han tilføjede, at »Thailand er parat til at tjene som en bro, der forbinder Gruppen af 20's industrialiserede stor-økonomier og Gruppen af 77's udviklingsøkonomier«.

Dagsordenen for et nyt paradigme er nu på plads. Det døende Britiske Imperium og dets satrapper vil gøre alt, hvad der står i deres svindende magt, for at knuse det. Borgerne i de vestlige nationer har imidlertid nu en model og en struktur i sigte, med hvilken deres nationers historiske roller mht. opbygning af nationer kan genrejses, og med hvilken en virkelig, global renæssance kan skabes. Det er vores opgave.

RADIO SCHILLER den 5. september 2016: G20-topmødet: Kina sætter dagsordenen

Med formand Tom Gillesberg:

STARTEN PÅ EN HISTORISK UGE

4. september 2016 (Leder) – Søndag, den 4. september, gav præsident Xi Jinping startskuddet til G20-topmødet for statsoverhoveder i Hangzhou, Kina. Åbningsceremonien omfattede en bevægende opførelse af Ode til Glæden, der anslog den inspirerende tone for hele topmødet. I sine åbningsbemærkninger gentog præsident Xi sit krav fra den foregående dag ved B20-forum for erhvervsledere om, at hele det globale finanssystem må gennemgribende ændres, for at vende den aktuelle, globale krise omkring, og at G20 må tage føringen med hensyn til at skabe de nødvendige ændringer, der må have innovation og samarbejde mellem nationer som drivkraft.

Præsident Xis tale lørdag ved B20 var en stærkt ekko af den politik, som Lyndon og Helga LaRouche har udviklet hen over årtier, inklusive **Helgas seneste opfordring til, at G20-mødet tager skridt til fuldt og at virkeliggøre Verdenslandbroen.**

Den signifikante opførelse af **Ode til Glæden, et digt af Friedrich Schiller med musik af Ludwig von Beethoven**, var en yderligere indikation på Xis forpligtelse over for principperne om videnskabeligt og teknologisk fremskridt og »win-win«-samarbejde mellem alle verdens nationer.

Den kinesiske præsident Xi Jinping holder hovedtalen ved Business 20-mødets åbningsceremoni (B20.)

Se uddrag på dansk af talen her.

Forud for G20-mødet blev der afholdt et uformelt møde for BRIKS-nationernes statsoverhoveder, hvor der blev gjort yderligere forberedelser til BRIKS-topmødet den 15. – 16.

oktober, med den indiske premierminister Modi som vært, i Goa, Indien. BRIKS- og G20-begivenhederne begyndte umiddelbart efter afslutningen af det **Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland, med præsident Vladimir Putin som vært**, hvor den samme dagsorden med eurasisk udvikling og en samarbejdsånd mellem verdens ledende nationer blev promoveret. De to æresgæster ved Vladivostok-forummet var Japans premierminister Abe og Sydkoreas præsident Park, der således udvider alliancens samarbejde.

I stærk kontrast hertil brugte USA's præsident Barack Obama anledningen til at promovere alle de konfliktområder, der splitter USA og Kina, inklusive den Permanente Voldgiftsrets ulovlige afgørelse om det Sydkinesiske Hav, beskyldningerne om, at Kina skulle dumpe stål på verdensmarkedet, samt andre friktioner. Obama dukkede op i Hangzhou for at forsøge at genoplive det, som er dødt – hans svindelnummer med Trans Pacific Partnerskab (TPP) – såvel som også for at fremprovokere konflikt. Obama kunne ikke engang modstå fristelsen til at kaste kold vand på sin egen udenrigsminister John Kerrys indsats for at indgå en aftale med Rusland om fælles militære operationer imod Islamisk Stat og al-Qaeda.

G20-topmødet fortsætter mandag, efterfulgt af endnu et asiatisk, økonomisk topmøde i Laos, den 6. – 9. september, der efterfølges af et møde mellem de 10+1 – de ti ASEAN-nationer og Kina.

Alt imens præsident Obama fortsætter med at isolere sig selv fra det voksende flertal af nationer, der forsøger at fremkomme med løsninger på det fremstormende kollaps af det transatlantiske område og fremstødet for krig, der kommer fra det døende britiske imperiesystem, så afsluttes denne uge med et intenst højdepunkt, med rækken af fire opførelser af Mozarts Rekviem i New York City-området, for at mindes 15-års dagen for angrebene den 11. september, 2001, på World Trade Center og Pentagon, hvor 3000 mennesker blev dræbt. Schiller Instituttets kor og orkester vil deltage i disse koncerter.

Med tidligere senator Bob Grahams pressekonference sidste onsdag i Washington, D.C., og med en afstemning i Repræsentanternes Hus om Justice Against Sponsors of Terrorism Act (JASTA) (Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme), der skal finde sted, når Kongressen genoptager arbejdet den 6. september, vil spørgsmålet om juridisk retfærdighed dominere denne uge. Som senator Graham sagde til medierne i Washington i sidste uge, så er proppen taget af flasken, med frigivelsen den 15. juli af det 28 sider lange kapitel af hans oprindelige Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, og nu må den fulde sandhed om Saudi-Arabiens rolle i historiens værste terrorangreb på amerikansk jord komme frem. Det betyder, at hele det anglo-saudiske terrorapparat nu kan bringes til fald, og det betyder igen, at de primære kræfter, der er ude på at forhindre virkeliggørelsen af Verdenslandbroen og et nyt paradigme for relationer mellem Jordens nationer, kan besejres, én gang for alle.

Titelfoto: 2016 G20-ledere. (Foto: RIA Novosti)

Putin til Vladivostok Økonomiske Forum: Etabler et stor-eurasiske partnerskab

3. september 2016 – I sin hovedtale til det andet årlige Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, der bragte 3000 deltagere fra 35 nationer sammen, fremlagde den russiske præsident Putin det, han kaldte »store, ambitiøse, komplekse

og langsigtede opgaver« for at transformere Rusland fjernøstlige område til at være et omdrejningspunkt for eurasisk udvikling som helhed.

Som lovet havde ØØF en meget stærk deltagelse fra Sydkorea og Japan i særdeleshed, under anførsel af deres respektive regeringschefer, Park Geun-hye og Shinzo Abe, som hver især også havde et bilateralt møde med Putin på sidelinjen af ØØF.

Putin placerede Ruslands strategi for det fjernøstlige område i de generelle planer for global, økonomisk udvikling. »Vi arbejder kontinuerligt for at udvikle den Eurasiske Økonomiske Union og udvide dens internationale bånd«, sagde han, inklusive »en økonomisk samarbejdsaftale mellem EAEU og Folkerepublikken Kina«, såvel som også Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO). »Vi mener, at dette integrationsnetværk og systemet med multilaterale og bilaterale aftaler, inklusive aftalerne om frihandelszoner, kunne blive fundamentet for at udvikle et stor-eurasisk partnerskab«, erklærede han.

Putin fortsatte dernæst med at opregne nogle af de fællesprojekter, der er i gang eller er foreslået:

* »For det første, en stabil energi-infrastruktur. Vi støtter de russiske, japanske, sydkoreanske og kinesiske selskabers initiativ for at skabe en super-energiring, der forbinder vore lande.«

* »For det andet, transport-infrastruktur.«

* »Det tredje [er] ... udvikling af teknologier inden for digitalisering, telekommunikation og internettet.«

* »For det fjerde, har vi brug for menneskelige ressourcer og skabelse af et teknologisk fundament for fremtiden. I denne henseende inviterer vi partnere til at gå med i projektet om at opbygge et internationalt videnskabs-, uddannelses- og teknologikompleks på Russky-øen.«

Sydkoreas præsident Park Geun-hye responderede positivt til Putins fremgangsmåde. »Præsident Putin forfølger en ny, østlig politik, der indsprøjter nyt liv i dette område og udvikler dets potentiale med en vision, der kan blive til virkelighed«, erklærede hun. »Hvis vi parrer sydkoreansk kapital og forarbejdningsteknologi med russisk grundforskning og russiske ressourcer, ville dette gøre det muligt for os at skabe en konkurrencedygtig, industriel base.«

(En længere reportage om Putins tale kan læses på engelsk her: <http://sputniknews.com/politics/20160903/1044918709/putin-eastern-economic-forum.html>)

Præsident Xi Jinping har sat som mål at gøre en ende på fattigdom i verden. Tale ved B20-forum.

3. september 2016 – I en tale til B20, et møde for erhvervsfolk fra G20-landene, der finder sted én dag før åbningen af G20-topmødet for statsledere i Hangzhou i Kina, fremlagde præsident Xi Jinping et omfattende program til at trække verden ud af den nuværende økonomiske krise. Xi understregede, at målet med at bringe over 1 mia. mennesker ind i en rimelig levestandard var »en bestræbelse, der aldrig tidligere var blevet forsøgt i menneskehedens historie. Og økonomiske udvikling er et hovedspørgsmål«. Han fortsatte: »Vi har taget dristige initiativer og har løftet over 700 millioner mennesker ud af fattigdom. Og dette er den kurs, som Kina og verden bør følge. Til den ende har vi introduceret

storstilede investeringer i udlandet.« Han sagde, at mange var skeptiske med hensyn til, om Kina kunne fortsætte med at gå i denne retning og ikke falde i den angivelige »mellemindkomst-fælde«.

Kinas respons på det »nye normale« med sammenbruddet af verdens eksportmarkeder var at satse på fornyelse, oplivelse, indbyrdes forbundethed og inkluderende gensidighed som »de nye motorer for økonomisk vækst«, forklarede Xi. »Vi har nye midler til at integrere Kina i verden og til at opretholde middel-vækstrater. På denne måde kan vi yde mere til verden og samtidig opretholde Kinas vækst.«

»Kinas vækst har hidtil været afhængig af ressourcer, kapital og arbejdskraften, men denne gamle model er ikke længere bæredygtig. Nu har vi brug for en innovationsorienteret strategi. Videnskabelig og teknologisk udvikling er nøglen til økonomisk udvikling ... Vi vil tage føringen inden for videnskab og teknologi og udføre grundforskning for at løse de videnskabelige og teknologiske problemer, der spærrer for økonomisk og industriel udvikling. Vi vil fremskynde markedsføring af forskning og udvikling og nære strategiske, fremvoksende industrier og flytte industrier op til et mellemhøjt niveau i værdi-kæden.«

Dernæst skitserede præsidenten de reelle, motiverende kræfter bag disse forandringer. »Mennesker er landets grundlag. Vi må orientere os mod folkets behov og hæve dets levestandard og livskvalitet. Vi vil løfte over 57 millioner mennesker ud af fattigdom, og fattigdom vil blive afhjulpet i alle fattige lande frem til 2020. Dette er et højtideligt løfte til det kinesiske folk. Vi har løftet over 70 % af befolkningen ud af fattigdom. Vi vil gøre kagen større og fortsætte den globale kamp mod fattigdom«, sagde han.

Xi fortsatte med at sige, at politikken med at åbne sig for verden udenfor vil fortsætte. »Vi vil fortsætte med at gøre RMB til en international valuta og med at åbne vore

kapitalkonti. Der kommer en yderligere internationalisering af Kinas finansielle sektor«, sagde han. »Kinas udvikling ... vil yde flere varer til det internationale samfund. Det Økonomiske Silkevejsbælte skrider hastigt frem, og den Maritime Silkevej er godt i gang«, sagde han. »Men dette er ikke Kina, der skaber en indflydelsessfære, men snarere et middel til at støtte alle landes udvikling. Vi er ikke i færd med at opbygge 'Kinas egen baghave', men vi er i færd med at opbygge en have, der er fælles for alle lande ... «

»Verdensøkonomien befinder sig nu i en periode med gennemgribende ændring. Vi står ved en afgørende korsvej. Nye vækstmotorer erstatter gamle. Den gamle, videnskabelige revolutions dynamik er ved at svækkes, alt imens den nye stimulus for vækst stadig er under skabelse ... til at kunne udløse potentialet. En ny, videnskabelig revolution med internettet i midten er ved at vinde momentum. Kunstig intelligens og virtual reality udvikler sig med syvmileskridt. En kombination af virtuel økonomi og realøkonomi vil bringe forandringer til den måde, vi arbejder og lever på. Men det vil ikke ske over en nat, og vil heller ikke blive problemfrit ...«

»Kina har gjort det til dette års topmødes mål at bane nye veje for vækst«, mindede Xi B20-lederne om. »Vi må gribe den historiske chance for at påbegynde processen med innovation, med nye, videnskabelige og teknologiske revolutioner, og med en industriel transformation, for at skabe ny vækst. Det er første gang, at G20 handler på spørgsmålet om innovation.«

Xi fremlagde dernæst 4 punkter, der nu er på bordet. »Vi må kombinere budgetpolitikker med politikker for strukturreformer og opbygge en åben verdensøkonomi for at forøge økonomiens omfang.« Der skal ikke være nogen »politik, der lapper på ens egen økonomi ved at drive nabolande til tiggerstaven«, sagde han. Og mht. konnektivitet, så er det »ét af temaerne på dette års topmøde«, sagde han, at »lande står og falder med hinanden. Vi må promovere den fælles udvikling af

verdensøkonomien«, sagde han. »Kina har foreslået et initiativ for en Alliance for Global Infrastruktur-Konnektivitet og tilskynder alle de multinationale udviklingsbanker til at vedtage en fælles erklæring om deres ambitioner og give flere penge og mere intellektuel støtte til infrastrukturprojekter, med det formål at fremskynde processen med global infrastruktur-konnektivitet«, sagde Xi. »Vi må skabe en kæde af global win-win-vækst.«

Herefter sluttede Xi med nogle velanbragte bemærkninger om det politiske miljø. »Vi må arbejde for at opbygge et fredeligt og stabilt miljø. Vi må afvise en forældet koldkrigsmentalitet og opbygge et nyt koncept for fælles, samarbejdende, omfattende og bæredygtig sikkerhed. Vi bør opretholde principperne i FN's Charter og tilslutte os multilateralisme og dialog ... Vi må søge et fælles udgangspunkt til løsning af vore problemer. Verden er et bedre sted, når alle er rigere. Vi må støt og roligt forbedre vores makroøkonomiske samarbejde og gøre det muligt for mennesker med forskellig baggrund at arbejde sammen hen imod vores fælles bestemmelse. Vi må arbejde sammen for at forbedre den globale styrelse og omstille os til forandringer i verdensøkonomien på basis af lighed. Vi bør vedtage en mekanisme til fordel for at dele med hinanden og ikke til fordel for en 'vinderen tager alt'-mentalitet. Ved denne afgørende korsvej for udvikling må vi transformere G20 fra at være en mekanisme til kriserespons til at være en mekanisme for langsigtet styrelse og styrke G20 som det primære forum for international styrelse.«

<http://en.people.cn/n3/2016/0904/c90000-9110023.html>

Valg i USA: Det er det, du gør i dag – og ikke den 8. november – der tæller!

Torsdag, 1. september 2016 (Leder) – En ny, fredelig verdensorden, helliget videnskabeligt fremskridt, reel økonomisk fremgang og en gennemført indsats for udforskning af rummet, bliver nu sammenvævet i en række af i alt fire, internationale topmøder i løbet af månederne september og oktober. Alle fire topmøder komplementerer hinanden, men den vigtigste af dem er topmødet mellem Gruppen af 20, der finder sted den 4.-5. september i Kina. Hvis amerikanere nu, i september, viser tilstrækkelig intelligens og det fornødne mod til at ryste Obamas og hans liges døende system af sig, kan USA begynde at genoplive vores nations moralitet, og med denne, vores videnskab og industri. For dem, der er gamle nok til at huske det, vil virkningen være lig den, der kun blev os lovet gennem den myrdede John F. Kennedys kortvarige regering, der bragte os ud i rummet og til Månen, hvor der siden 1969 har været et mindeplade med ordene, »Vi kom i fred for hele menneskeheden«.

Vi må tilbage til Månen! Vi vil komme tilbage! Månen er den uerstattelige port til Solsystemet, og hinsides dette.

Den stimulus, som John Kennedy gav den amerikanske økonomi i løbet af de få, korte måneder, han fik lov at tjene, var ikke fuldstændigt opbrugt før starten af 1970'erne. Nu er det Barack Obama, der endelig har aflivet alt, hvad der var tilbage af den amerikanske økonomi, ved at nedlukke vores rumprogram. Og den fakkel, som John Kennedy kastede, da han blev dræbt, er blevet samlet op af – Vladimir Putin! Tilsammen med Kinas præsident, Xi Jinping, der står for at skulle åbne

topmødet for Gruppen af 20.

Det, som Rusland og Kina tilbyder os, er på den ene side et medlemskab af det udstrakte, voksende eurasiske system med indbyrdes forbunden infrastruktur og en voksende, videnskabsbaseret økonomi. Dette koncept har Lyndon og Helga Zepp-LaRouche været forkæmpere for fra begyndelsen af 1980'erne. Det er nu blevet en realitet som Kinas politik for Den nye Silkevej, der blev vedtaget i 2013, ved navn »Ét bælte, én vej«.

Den anden, komplementære del af deres tilbud er det, der kaldes en »Ny finansiel arkitektur«. Det nuværende finanssystem, der er dømt til undergang, befinder sig på randen af endnu en nedsmeltning, som vil kvæle midlerne til livets opretholdelse i hele det transatlantiske område. Økonomisk udvikling baseret på videnskab, udforskning af rummet og »infrastruktur-udviklingskorridorer«, kræver, at vi vender tilbage til det finanssystem, som blev opfundet af Alexander Hamilton, og som Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt senere også vendte tilbage til.

Vi må omgående gribe til handling nu for at sikre, at de spekulative derivaters finansielle fordringer, som på verdensplan er evalueret til 2 milliard dollars, ikke pludseligt kollapser og knuser os omgående, sådan, som det truede med at ske allerede i 2007-08. Dette kræver den omgående tilbagevenden til Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov, for at adskille normal, kommerciel bankvirksomhed fra hasardspilsspekulation, mens der endnu er tid. Der er fremsat lovforslag om at genoplive Glass-Steagall, med mange sponsorer fra begge partier, i begge Kongreshuse. Hvad er det, vore kongresmedlemmer og senatorer foretager sig? Har de nogen som helst idé om, hvor mange, der vil dø i vores befolkning, hvis disse vitale beskyttelsesforanstaltninger yderligere udsættes?

Hvis man venter med at handle til den 8. november, vil det sandsynligvis være for sent. Informer dig og handl i dag, og

opsøg og tag kontakt med alle andre, der vil handle sammen med os. Verdens største nationers regeringer appellerer til os om at gøre dette, og de har ret.

Foto: Præsident John F. Kennedy taler foran Kongressen den 25. maj 1961, hvor han erklærer, »... Jeg mener, at denne nation bør forpligte sig til, før udgangen af dette årti, at fuldføre det mål, at landsætte en mand på Månen og bringe ham sikkert tilbage til Jorden«.

NYHEDSORIENTERING

AUGUST-SEPTEMBER 2016:

Topmøder i Rusland og Kina baner vejen for Verdenslandbroen

Download (PDF, Unknown)

Lars Løkke Rasmussens fremlæggelse af regeringens 2025-plan er endnu en understregning af det ufatteligt lave niveau, dansk politik er faldet ned på. Det er en redningsplan for en skrøbelig Venstre-regering, gennem at forsøge at give partierne, der udgør regeringens parlamentariske grundlag, nogle gode kødben at tygge på, uden at reflektere de virkelige trusler og muligheder, som Danmark og resten af verden står overfor.

GLASS-STEAGALL NU!

Luk Wall Street ned, før den slår dig ihjel!

31. august 2016 (Leder) – Med betydningsfulde, internationale topmøder, der starter den 2. september, og med den amerikanske Kongres, der vender tilbage til Washington den 6. september, vil de næste to uger blive langt mere afgørende for USA's fremtidige skæbne, og for menneskehedens fremtidige skæbne, end det amerikanske præsidentvalg den 8. november.

Lyndon LaRouche har advaret om, at, med mindre Kongressen handler – og handler nu, i september – for at genindføre Glass-Steagall, som det første skridt i en langt mere omfattende omstrukturering af den økonomiske og monetære politik, så har hele det transatlantiske system direkte kurs mod en nedsmeltning.

I diskussioner med kolleger i dag sagde LaRouche følgende:

»Hvis de undgår spørgsmålet om Glass-Steagall i særdeleshed, samt relaterede spørgsmål, så vil de personer, der beter sig således, bringe deres egen død over deres hoveder. Man kan ikke tillade sig at ignorere det, der står på spil her. Man vil få en masse pludselige dødsfald, fordi de ikke var opmærksomme og gjorde, hvad de skulle.«

Denne kommende weekend vil blive vidne til en fremmarch af tre på hinanden følgende, internationale topmøder for statsoverhoveder, i Asien – Ruslands Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Kinas værtskab for G20-topmødet og Laos' værtskab for ASEAN plus 6 – og disse topmøder vil kontinuerligt etablere den kendsgerning, at Kina, Rusland og

Indien – og ikke Obama og NATO – er i færd med at skabe et nyt, globalt system. Og mens Kina tager føringen ved denne uges G20-topmøde for at skabe et nyt og retfærdigt, globalt finansielt system, så har håndlanger for briterne, den amerikanske præsident Barack Obama, i sin sindsforvirrede tilstand, og som en del af sin agenda for krig mod Rusland og Kina, planer om at promovere sin ekskluderende handelsaftale, Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der på forhånd er dømt til undergang.

USA holder søndag den 11. september en mindedag i anledning af 15-års dagen for terrorangrebene den 11. september, 2001, og denne årsdag er den første, hvor de virkelige, udenlandske sponsorer af terrorangrebene – det britiske og saudiske monarki – står afsløret, med de nu frigivne 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport fra 2002. Dette 28 sider lange kapitel afslører også nogle af de institutioner, der kørte mørklægningen, inklusive, men ikke begrænset til, FBI og CIA. I lyset af disse afsløringer vil New York City fejre denne weekend med en imponerende række koropførelser af Mozarts Rekviem, der opføres af Schiller Instituttets kor, inklusive en særlig messe den 11. september, til ære for New York City's Brandvæsen (FDNY), hvilket alt sammen indgår som en del af kravet om total juridisk retfærdighed for det afskyelige mord på mere end 3000 amerikanere og andre, for femten år siden.

Og der er klare og accelererende tegn på en umiddelbart forestående nedsmeltning af det transatlantiske system. Den aftale, der blev indgået i sidste øjeblik for at redde Italiens Monte dei Paschi-bank, er nu ved at smuldre, og JPMorgan Chase taler nu for at gennemføre en bail-in (ekspropriering) af den private sektor for at undgå, at hele den italienske banksektor bliver udslettet. CNBC rapporterede i sidste uge, at »bankerne forbereder sig til en økonomisk atomvinter« og er i færd med at udarbejde nødplaner, ifald det værste skulle indtræffe, planer, der forudser eurozonens

totale opbrud og enden på den Europæiske Union gennem en hel række afstemninger over hele Europa til fordel for en exit.

Aldrig har den sandhed stået klarere, at, hvis befolkningen skulle ønske at vende de seneste femten års, for ikke at sige de seneste halvtreds års tendenser omkring, så ville Obama bliver fordømt som en tragisk skikkelse, og patriotiske kræfter ville gennemtvinge Glass-Steagall nu!

Lyndon LaRouche talte i diskussionen om denne befolkningens underliggende frygt:

»Og I ved, at FBI er en del af dette her. Andre institutioner er, som FBI, er ansvarlige for undertrykkelse af sandheden. Jeg tror, tiden nu er inde til at undertrykke FBI! I det mindste, indtil de lever op til deres ansvar ... Og alle de personer, der støttede ideen om at sætte mig i fængsel, var bedragere. I særdeleshed nogle af de højtplacerede folk i det juridiske system. De gjorde det. De begik en forbrydelse ... Problemet er, at folk ikke handler på det, som de erkender, er problemet! Så vi må mobilisere folk som sådan, til at mobilisere sig selv. Med andre ord, til ikke alene at mobilisere sig selv som sådan, men til rent faktisk at mobilisere deres egen indsats over for andre ... Problemet er, at folk bliver bange. De er bange for FBI og alle mulige ting, der foregår. De er intimideret.«

Tiden er inde til at handle

Som for eksempel med de igangværende topmøder, inklusive det forestående sammentræde af FN's Generalforsamling i anden halvdel af september, er stærke strategiske skift i gang. Putin har forpurret den amerikansk/britiske politik i Sydvestasien og har vundet Tyrkiet og nu endda førende røster i Tyskland til fordel for en politik, baseret på international lov, elimineringen af terrornetværk samt økonomisk udvikling på storstilet skala.

Det bliver nu med stadigt voksende klarhed åbenlyst, at Kinas,

Ruslands og Indiens politik med nye infrastrukturkorridorer over hele Eurasien og Afrika er blevet en politik, der er langt mere magtfuld end Obamas forsøg på at fremprovokere krig med Rusland og Kina.

Som Lyndon LaRouche sagde under diskussioner med kolleger tidligere i dag:

»Jeg tror, vi nu har det rette publicerede materiale. Det vigtigste er simpelt hen at holde fast i materialet om udvikling, og at forøge det. Vi får sandsynligvis den bedst mulige hjælp på baggrund af de nye angreb på 'gangsterne', som vi kalder dem. Og mange kongresmedlemmer tvinges nu til at forsvare vore borgeres rettigheder.

Det betyder, at vi simpelt hen vil mobilisere befolkningen. Vi vil mobilisere befolkningen til at gennemtvinge disse rettigheder – deres rettigheder, på baggrund af dette, blot denne simple overvejelse. Det vil ikke fungere på nogen anden måde.«

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i både USA og Europa, for at afvende et finansielt lavineskred. Der er fremsat Glass/Steagall-lovforslag fra begge partier i begge Kongressens huse, ligesom Glass-Steagall indgår i valgplatformene for både det Demokratiske og Republikanske Parti, og en vedtagelse af Glass-Steagall i de kommende uger vil sluttelig vende hele valgprocessen omkring, til fordel for det amerikanske folk som helhed.

Den nye, globale, finansielle arkitektur og en verdenslandbro med transkontinentale storprojekter, der nu er under opførelse, er blevet promoveret af Lyndon og Helga LaRouche i over fire årtier. **Tiden er nu inde til at gennemtvinge en vedtagelse af Glass/Steagall-bankopdelingen**, en eliminering af de finansielle derivaters finansielle atombombe og implementeringen af Lyndon LaRouches tre andre hovedlove: skabelse af statslige kreditbanker; en definering af et

kreditsystem, der sigter på en forøgelse af arbejdskraftens produktive evne gennem storstilet udvikling og infrastruktur; samt at fremskyde de videnskabelige grænser gennem udforskning af det ydre rum og udvikling af fusionskraft.

Menneskeheden har et ubegrænset potentiale for økonomisk vækst og udvikling af kreative evner. Vi må nu hævde vores naturlige, menneskelige ret til fortsat fremskridt, der er ubegrænset, eller også stå ansigt til ansigt med vores egen frygt.

Er Tyskland intelligent nok til at gribe chancen med Den nye Silkevej? Af Helga Zepp-LaRouche

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige

grænser» – miljøbevægelsens mantra.

27. august 2016 – Mens forbundskansler Merkel i disse dage farer fra det ene minitopmøde til det andet – den ene gang på et italiensk hangarskib, og derefter fra den ene europæiske hovedstad til den næste, hver gang og til ingen nytte i forsøg på at begrænse de skadelige virkninger af EU's disintegrationsproces – træder Kina ind i den sidste fase af forberedelser til G20-topmødet i Hanzhou, og hvor Kina denne gang selv har forsædet. Dette kan gå hen og blive det mest lovende G20-topmøde nogen sinde, for den kinesiske regering agter at fremlægge et omfattende koncept for, hvordan den globale økonomiske og finansielle krise kan overvindes. Hvad der så siden måtte komme ud af dette topmøde – så vil det i hvert fald komme til at stå fuldstændigt klart, hvem, der arbejder konstruktivt med frem mod dette mål, og hvem, der holder fast ved den gamle, farlige geopolitik og mislykkede neoliberale monetære politik.

EU og Washington har ved denne anledning al mulig grund til at slå ind på Kinas og de med Kina samarbejdende staters succesrige kurs. Efter Brexit kappes Frankrig, Italien og Østrig om, hvem, der bliver den næste, der forlader EU. I Frankrig fører den konservative Nicolas Sarkozy sig frem som præsidentkandidat med et memorandum, hvor han kræver ophævelsen af EU's forrang over de franske love såvel som også en ophævelse af Lissabontraktaten. Den socialistiske kandidat Arnaud Montebourg lover at ville følge general de Gaulles »tomme stols politik«; det anti-europæiske parti Front National under Marine le Pen fik 55 % af stemmerne ved sidste kommunalvalg; og Jacques Cheminade fra »Solidarité et Progrès«, hvis kampagne er ved at udvikle en betragtelig gennemslagskraft, går ind for en alliance mellem suveræne stater i Eurasien; altså tager så godt som alle de relevante kandidater stilling imod EU. I Italien skælver statsminister Renzi for folkeafstemningen for en forfatningsændring i oktober, i hvis kølvand det anti-europæiske Femstjerneparti kan gå hen og vinde nyvalget, der vil følge kort efter. Den

næste regering i Østrig bliver formodentligt ledet af det EU-kritiske FPÖ (Det Østrigske Frihedsparti).

Et yderligere aspekt af EU's opløsningsproces trådte tydeligt frem under Merkels seneste besøg i hovedstæderne i de såkaldte Visegrad-lande: Ungarn, Slovakiet, Tjekkiet og Polen, hvis regeringer stærkt afviser EU's forordnede flygtningekvoter og hele flygtningepolitikken. Den østrigske forsvarsminister Hans Peter Doskozil betegnede Merkels politik som »uansvarlig« og understregede, at Østrig ikke var noget »venteværelse til Tyskland«. Den ungarske ministerpræsident Orban planlægger at udbygge det hegn, han har ladet bygge langs Ungarns grænser, til en »uoverstigelig mur«, der med ét ville kunne stoppe selv »flere hundrede tusinde mennesker«. Dermed er ikke blot Merkels »europæiske løsning« for flygtningekrisen endegyldigt strandet, men også Schengen-aftalen og dermed samtidigt grundlaget for den europæiske valutaunion.

I betragtning af alle disse forskellige centrifugalkræfter virker det stivt, med hvilket pro-EU-grupperingen vil holde fast ved EU-politikken, dog yderst virkelighedsfjernt. Hellere end at vende sig mod årsagerne til den voksende opposition vil de respondere til Brexit-afstemningen med »mere Europa« og intrigerer endda bag lukkede døre for på en eller anden måde at annullere Brexit. Dette foranledigede fire af de fem »økonomiske vismænd« til i en fælles artikel den 26. august i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* at fremkomme med den advarsel, at dette blot ville forstærke de kræfter, der vil flygte fra EU.

Men ikke engang på minitopmødet mellem Merkel, Hollande og Renzi, der patetisk var henlagt til øen Ventotene til minde om Altiero Spinelli, én af »Europas fædre«, og – meget symbolsk – på et italiensk hangarskib, herskede der enighed mellem »de tre store«. Hollande og Renzi gik ind for investeringsprogrammer, rettet mod den ødelæggende økonomiske situation i deres lande, mens Merkel stod fast på de sædvanlige nedskæringsprogrammer; som om disses tiltrækningskraft ikke for længst var udløbet. Og når det så

tilmed kommer til gensidige offentlige beskyldninger mellem Draghi (hvis tvivlsomme rolle i diverse bailout-operationer for tiden undersøges) og Den europæiske Centralbank på den ene side, såvel som John Michael Cryan fra Deutsche Bank (der af IMF beskrives som den mest risikofyldte bank i verden), men også Wolfgang Bosbach, Volker Wieland fra »de fem vise mænd« og forbundsbanksbestyrelsesmedlem Andreas Dombret på den anden side, og når så samtidigt Deutsche Bank pludselig, i betragtning af de »skæbnesvangre følger« af de negative renter, gør sig til talsmand for bankkunder og pensions-sparere, så bør én ting stå klart: Spillet om skyldsplaceringen er begyndt. Alle skyder skylden på de andre for det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som de alle ved er nært forestående.

Og her har de førende repræsentanter for EU og EU's medlemsstater udviklet de typiske skyklapper, som er karakteristisk for dem, der er fortalere for de forældede modeller, de har investeret hele deres identitet i. EU's ydre anseelse har for længst ændret sig. Tidligere gjaldt EU som model for regional integration for organisationer som ASEAN og AU og også for sydamerikanske integrationsbestræbelser. Allerede med den behandling, Grækenland fik af Trojkaen, og senest med flygtningekrisen er dette forbi; for disse lande står EU kun som en mislykket model. Kun ekstremt forkalkede repræsentanter for EU eller EU-regeringerne vover i disse dage at tage begreber som »demokrati« og »menneskerettigheder« i munden, i betragtning af Frontex-indsatsen mod flygtninge og tvivlsomme aftaler i flygtningespørgsmålet.

For Det almene Vel på globalt plan

Under Obamaregeringens otte år har USA's årlige, økonomiske vækst næppe overskredet 1 %, hvorimod Franklin D. Roosevelt alene i hvert af sine tre første år i embedet opnåede lige så meget, som Obama i sine otte år. Og EU opnåede endnu ringere økonomisk vækst end USA i det samme tidsrum. Kinas økonomiske vækst udviklede sig i det samme tidsrum fra 9,2 % i 2009 til »kun« 6,9 % i 2015, og i modsætning til den transatlantiske

sektors kasinoøkonomi, så udgør det realøkonomiske område langt den største del af den kinesiske økonomi. Den spekulative andel er ganske ubetydelig her.

Kina vil ved G20-topmødet i Hangzhou den 4. og 5. september præsentere et omhyggeligt forberedt koncept for, hvordan en stabil finansarkitektur kan skabes og G20 forvandles fra en mekanisme til krisestyring til et varigt forbund af stater, der samarbejder for Det almene Vel på globalt plan. Det er Kinas plan at erstatte kortsigtet profittænkning, der er til gunst for de få, med en solid økonomi, der hviler på vækst gennem innovation.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har i de tre år, der er gået, siden han satte opbygningen af den Nye Silkevej på den internationale dagsorden, igangsat en succeshistorie uden fortilfælde, og som 100 nationer og internationale organisationer allerede samarbejder om. Præsident Xi har gentagne gange tilbudt alle de europæiske stater, og i særdeleshed USA, at arbejde med på den fælles opbygning af den Nye Silkevejs win-win-perspektiv. Den kendsgerning, at Kina har indbudt et stort antal udviklingslande til at deltage i G20-topmødet, er yderligere en henvisning til, at han er seriøs omkring skabelsen af en ny økonomisk og finansiel arkitektur, der repræsenterer hele verden.

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige

grænser« – miljøbevægelsens mantra.

Men netop her er Kina langt forud for den indskrænkede tankegangs todimensionelle verdensbillede, der ikke ser Jorden som en rude, et vindue, men derimod som et akvarium. Kina har det for tiden mest ambitiøse rumprogram, der med de kommende Chang-e-missioner ikke blot vil udforske Månens bagside, men også forfølger konkrete planer om at udvinde store mængder helium-3 på Månen, som brændstof for opbygning af en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden.

EU's og USA's reaktion på dette G20-topmøde vil gøre det klart, om de er i stand til at tage ved lære. Det, som Kina og de med Kina forbundne asiatiske stater repræsenterer i dag, er til gavn for hele menneskeheden.

Til trods for, at de internationale organisationer, der er associeret med mig, måske rent talmæssigt kun udgør en lille styrke, så er vi dog vore kritikere langt overlegne, hvad analyse, ideer og løsninger angår. Og netop denne dygtighed vil vi bringe i spil for at bringe Europa over på den rigtige side.

Titelfoto: Den Nye Silkevejs nordlige og sydlige rute mellem Kina og Tyskland.

Lyndon LaRouche: Glass-Steagall må nu vedtages som hastesag – før det

transatlantiske system nedsmelter

30. august 2016 (Leder) – Tirsdag advarede Lyndon LaRouche om, at, med mindre den amerikanske Kongres – nu, i september – handler for at genindsætte Glass/Steagall-loven, som blot det første skridt i en langt større fornyelse af den økonomiske og monetære politik, har hele det transatlantiske system kurs mod en nedsmeltning. Samtidig med, at Kina forbereder sig til at tage føringen ved næste uges G20-topmøde for statsoverhoveder for at bringe et nyt, retfærdigt, globalt finanssystem til verden, farer briternes håndlanger, Barack Obama, rundt i en sindsforstyrret tilstand og forsøger at fremme handelsaftalen Trans Pacific Partnerskab (TPP) og andre lige så vanvittige, døde politikker, der er dømt til undergang. Hvide Hus-regeringsfolk Ben Rhodes og Josh Earnest gjorde det i denne uge over for reportere klart, at Obama vil sætte TPP på toppen af sin dagsorden, når han mødes med verdens ledere i Kina til G20-topmødet. De øvrige hovedpunkter på hans dagsorden er: at gøre fremstød for krig i det Sydkinesiske Hav, baseret på den Internationale Voldgiftsrets ulovlige afgørelse, samt at banke aftalen fra klimaforandringskonferencen i Paris igennem.

Alle de tydelige tegn på en umiddelbart forestående, transatlantisk nedsmeltning inden årets udgang er til stede. Den i sidste øjeblik indgåede aftale for at redde Italiens Monte dei Paschi bank er i færd med at smuldre, og JPMorgan Chase gør nu fremstød for en bail-in (ekspropriering af bankindsud) af den private sektor for at undgå, at den italienske banksektor bliver udslettet. Den italienske premierminister Renzi skal på onsdag mødes med den tyske kansler Merkel i endnu et forsøg på at indgå en rådden aftale for at opretholde de bankerotte banker. Tirsdag advarede *Bloomberg News* om, at derivatmarkedet har kurs mod en nedsmeltning. Under overskriften, »Gjorde Brexit

derivatmarkedet giftigt?«, bemærker Bloomberg, at ingen, der spekulerer på valutakurs-fluktuationer mellem det britiske pund og euroen, havde forudset resultatet af Brexit-afstemningen. CNBC rapporterede tirsdag, at »banker forbereder sig til en økonomisk atomvinter« og udarbejder nødplaner, hvis 'det værste' skulle indtræffe, som forudser det totale sammenbrud af eurozonen og enden på den Europæiske Union gennem en hel række andre exit-afstemninger over hele Europa.

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i både USA og Europa for at afvende et finansielt lavineskred. Med upartiske lovforslag fremsat i begge kongressens huse, og med både det Demokratiske og Republikanske Partis valgplatform, der kræver en genindførelse af Glass-Steagall, har vi nu det rette øjeblik for seriøs og korrekt udtænkt handling. Kongressen vender tilbage til Washington næste tirsdag, den 6. september. Der kan ikke komme nogen genoplivning af regulær produktivitet i den døende amerikanske og europæiske økonomi uden først at fjerne hele derivatboblen og genetablere fungerende kommercielle banker, gennem hvilke enorme mængder kredit kan kanaliseres til vital infrastruktur, forskning og udvikling. Frem for alt må USA's rumprogram fuldt ud genoplives, så USA kan tilslutte sig Kina, Rusland, Indien og andre nationer, der allerede er fuldt ud forpligtet over for det, som den store rumforsker Krafft Ehrlicke kaldte »den udenjordiske forpligtelse«.

På fredag og lørdag finder Vladivostok Østlige Økonomiske Topmøde sted, som dagen efter efterfølges af åbningen af G20-topmødet for statsoverhoveder i Hangzhou, Kina. Man er allerede ved at komme på linje på globalt plan, centreret omkring den bydende nødvendige eurasiske udvikling. Men for at denne alliance virkeligt kan lykkes, må USA og Europa bringes med om bord. Det betyder, at de må opgive enhver politik, der er associeret med det Britiske Imperium, og som på det seneste er kommet til udtryk gennem præsident Obamas sindsforvirrede planer om at genoplive et allerede dødt system.

Overvind Obamas politikker nu; glem alt om valget 8. november

30. august, 2016 (Leder) – De næste par uger bliver langt mere afgørende for USA og menneskehedens fremtid, end det amerikanske præsidentvalg den 8. november.

I disse to uger vil vi opleve en fremmarch af tre, på hinanden følgende internationale topmøder, der afholdes i Asien, og som vil etablere den nye virkelighed, at det er Kina, Rusland og Indien – og ikke Obama og NATO – der skaber og former denne fremtid.

Og USA vil ikke være det samme efter 15-årsdagen for 11. september-angrebene, den første årssdag, hvor de, der var de reelle, udenlandske sponsorer af disse terrorangreb, står afsløret. Den forrykte tåbelighed, som var Bush-Obama krigene, og som fulgte i kølvandet på disse terrorangreb, er således blevet gjort klar og tydelig; det samme er også den russiske præsident Putins medmenneskelighed, med hans omgående tilkendegivelser af solidaritet med USA på daværende tidspunkt. I de næste to uger vil New York håndtere disse afsløringer gennem en slagkraftig række af minde-korkoncerter, opført af Schiller Instituttet, i hele byen.

Der er vægtige strategiske skift i gang. Putin har forpurret de amerikansk/europæiske præmisser om terroristbekæmpelse i Sydvestasien, idet han har vundet Tyrkiet for sin tilgang til problemet og nu er i færd med at vinde toneangivende røster, selv i Tyskland. Kinas, Ruslands og Indiens politik med at bygge landbroer og korridorer med ny infrastruktur i hele

Eurasien og Afrika er blevet mere potent end Obamas forsøg på at provokere Rusland med krig, og »udstede regler« for Kina.

Alle Obamas giftige bestræbelser på at gøre Kina til en fjende af de 10 ASEAN-lande er endt ud med, at Kina er *mere* indflydelsesrigt i ASEAN end før. ASEAN's årsmøde – efter weekendens Østasiatiske Økonomiske Forum og derefter G20-mødet i Hangzhou, Kina – vil være det tredje af de magtfulde topmøder, der alle fokuserer på at genskabe vækst og produktivitet for verdensøkonomien efter det sidste årtis sammenbrud, udløst af Wall Street.

Og Obamas anti-kinesiske »handelsaftaler«, TTP (Trans-Pacific Partnerskab) og TTIP (Trans-Atlantiske Handels- og Investerings-Partnerskab), bliver erklæret for døde, selv af deres tidligere tilhængere. Hvis vi optrapper vores indsats i løbet af disse to uger, er der bedre chancer for, at Kongressen snart vil gen-vedtage Glass-Steagall som lov, end tilfældet er for Obamas TTP eller TTIP.

Den nye, finansielle arkitektur og Verdenslandbroens storslåede infrastrukturprojekter, som disse topmøder vil tage sigte på, er blevet promoveret af Lyndon og Helga LaRouche over fire årtier.

Vil de fremtvinge en accept af Glass/Steagall-bankregulering og en afskrivning af den finansielle atombombe, som de finansielle derivater udgør?

Det kræver, at vi nu optrapper vores mobilisering for det, som Lyndon LaRouche har kaldt sine Fire Kardinallove: Glass-Steagall; nationale kreditbanker; teknologiske fremskridt gennem infrastruktur-byggeri; fremme af videnskabens fremskudte grænser gennem udforskning af det ydre rum og udvikling af fusionskraft.

Der er et ubegrænset potentiale for menneskehedens økonomiske vækst og udvikling af kreative evner. Obamas Hvide Hus vil sandsynligvis *modsætte sig* dette nye paradigme på G20-

topmødet. Det er vores ansvar at lave om på *det*.

Foto: Vladimir Putin og Barack Obama holdt et bilateralt møde på sidelinjen af Fn's Generalforsamlings-møde. 29. september 2015 [kremlin.ru]

RADIO SCHILLER den 29. august 2016:

Det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok Rusland vil være optakt til G20-mødet i Kina

Med formand Tom Gillesberg

OBAMA ER EN FIASKO – Verden har brug for en ny finansiel arkitektur nu!

26. august, 2016 (Leder) – Uanset hvor meget tid, han har tilbage, må Obama afsættes, hvis der skal komme noget som

helst fungerende nyt præsidentskab i USA i den kommende periode. Hans præsidentskab har været en fiasko, og én, der skaber ravage, død og kaos i USA og i verden gennem ulovlige krige, finansielle redningspakker (bailout), droneangreb, ødelæggelse af sundhedssektoren, narkotikarelaterede dødsfald, arbejdsløshed samt Obamas personlige psykotiske patologi. Samtidig med, at Eurasiens nationer under ledelse af præsident Putin konstruerer et nyt, strategisk og økonomisk system, må Obama fordømmes for det, han er: en ynkelig fiasko og en tjener for det døende, britiske monarki.

Det er det igangværende samarbejde mellem Rusland og Kinas lederskab om et nyt økonomisk system, samt presserende strukturelle ændringer i det globale finansielle system, der er af yderste betydning. Dette er den afgørende flanke for at undgå en atomar verdenskrig og finansielt kaos – resultaterne af Obamas mislykkede præsidentskab – og dette er også det toneangivende diskussionsemne blandt verdens ledere ved de mange internationale topmøder, der skal finde sted i løbet september og oktober måned.

Kinas præsident Xi Jinping har til hensigt at sætte det afgørende spørgsmål om et nyt, globalt, økonomisk og finansielt system på dagsordenen for det kommende G20-topmøde i Hangzhou, Kina. De officielle kinesiske medier, fulgt af russiske top-analytikere, har gjort det klart, at ethvert sådant nyt og funktionsdygtigt system må omfatte USA – hvilket betyder, at USA må opgive sine illusioner om at regere en unipolær verden, der ikke længere eksisterer, og begynde at samarbejde med store nationer om et nyt og retfærdigt, økonomisk system.

Dette blev d. 24. august fremhævet i et telegram fra Kinas officielle nyhedsbureau *Xinhua*, med titlen »Interview: Rusland og Kina bør samarbejde i G20-regi om at tackle udfordringer.« Andrey Kortunov, generaldirektør for det Russiske Råd for Internationale Anliggender, som står i tæt forbindelse med det Russiske Udenrigsministerium, sagde: »Jo længere, disse

reformer udskydes, desto højere risiko er der for nye kriser og ustabilitet i verdensøkonomien.« Han tilføjede senere, »Hvis Beijing og Moskva i dag tilbyder deres koncept for stabilitet til det internationale samfund, er det ikke bare tomme ord, men forslag baseret på mange succesfulde erfaringer.« Han bemærkede, at USA kunne være »en kompleks og undertiden uforudsigelig partner«, men ikke desto mindre »bør både Rusland og Kina konsekvent søge fælles fodslag med Washington og undgå kriser, uden at gøre indrømmelser på principielle spørgsmål«.

En reportage i *Xinhua* på samme dag, også vedrørende G20, angreb »over-afhængighed af pengepolitikken« og fokus på »markeder« i modsætning til »nationer« – på bekostning af en politik, der sigter mod reel, fysisk-økonomisk vækst og er baseret på teknologisk innovation. »Kina vil bruge konferencen til at anspore til dialog mellem udviklede lande og udviklingslande omkring potentialet for at skabe vækst gennem reformer og innovation.«

Wall Street Journal har antydnet, at det var på anmodning af Kina, at den Internationale Betalingsbank (BIS) i en nyligt udsendt rapport advarer om, at der på nuværende tidspunkt ikke er nogen mekanismer på plads, der kan forhindre en eksplosion af den globale, finansielle derivatboble på mere end \$600 billioner, hvis nogen større spiller skulle gå i betalingsstandsning. I noget, der kun kan betegnes som en smertelig underdrivelse, blev *Business Insider* tvunget til at indrømme, at resultaterne af denne undersøgelse »er lettere skræmmende«, for, hvis det ikke lykkes for derivat-handelshuse at håndtere en krise, så bliver derivater til »u-eksploderede atombomber, der putter sig dybt i det finansielle system«. *Wall Street Journal* fortsætter med at bemærke, at Kina har placeret de centrale handelshuses sikkerhed »højt på dagsordenen« af G20-topmødet d. 4. – 5. september.

Der er nu en voksende og udbredt opfattelse blandt topembedsmænd i det transatlantiske område, at Europa og USA

står på den yderste rand af en finansiel eksplosion, hvis enorme størrelse kun modsvares af deres egen benægtelse af både dens globale konsekvenser og af sammenbruddet af vestlig dominans. Bloomberg rapporterede tirsdag d. 23. august, at Deutsche Bank, Barclays og Credit Suisse sidder på sammenlagt \$102,5 milliarder i »Level-3«-aktiver – dvs. aktiver, som er illikvide, uden markedsværdi, og som ikke kan dumpes i en krise. *Economist* gav sin udgave d. 20. – 26. august overskriften, »Mareridt på Main Street« og advarede om, at det amerikanske boligmarked på \$26 billioner, som ligger til grund for et bjerg af derivater og andre spekulations-værdipapirer, både fra banker, men også uden for banker – atter er klar til at springe i luften.

Med hele Vestens politiske og økonomiske klasse, der i stigende grad er miskrediteret, er den eneste tilbageværende mulighed en omgående genindførelse af en fuld Glass/Steagall-bankopdeling i USA, og en tilsvarende implementering i hele Europa. Glass-Steagall, efterfulgt af en gældseftergivelse for udviklingslandene (i overensstemmelse med Alfred Herrhausen politik i 1989), samt udstedelse af langfristet kredit til industriel og videnskabelig udvikling, er blot nogle af de første, uomgængelige skridt hen imod skabelsen af en ny, global, finansiel arkitektur, og udgør forudsætningerne for et nyt, kulturelt paradigme, en ny renæssance for hele menneskeheden.

Grundlaget for en sådan ny global finansiel og økonomisk arkitektur er nu veletableret gennem den voksende integration af Eurasien, der væves sammen gennem samarbejdet i den Eurasiske Økonomiske Union, Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO), BRIKS, ASEAN og andre grupperinger. Det er Kinas »Ét Bælte, Én Vej«-initiativ baseret på Lyndon og Helga LaRouches oprindelige koncept om den Eurasiske Landbro fra midten af 1990'erne, der er det princip, som denne eurasiske og potentielt globale udvikling har som sin forudsætning.

Som den mexicanske præsident José López Portillo engang sagde:

»Det er nu nødvendigt, at verden lytter til de kloge ord fra Lyndon LaRouche!«

Klingende støtte til Kinas G20-lederskab fra russisk erhvervsleder

28. august 2016 – »Indsatsen fra arrangørerne af topmødet og fra arbejdet under Kinas formandskab efterlader ingen tvivl om, at de mest relevante og bedst gennemarbejdede spørgsmål vil blive forelagt G20 til overvejelse – svar, der vil afgøre den fremtidige dagsorden, ikke alene inden for den økonomiske sfære, men også inden for de samfundsmæssige og humanitære sfærer«, sagde Kirill Dmitriev, direktør og formand for Russisk Direkte Investeringsfond (RDIF), til det officielle kinesiske nyhedsagentur *Xinhua* i dag.

Kina demonstrerer et fremragende eksempel på ikke alene integration i verdensøkonomien, men også mht. at respondere til de udfordringer, der findes på globalt niveau, sagde Dmitriev.

Ansvarlighed over for stabilitet og vækst er et afgørende element i Kinas bidrag i global sammenhæng, og et eksempel for mange lande.

Samarbejde omkring investering, til hvilket Kina i stort mål bidrager, spiller en særlig rolle, sagde Dmitriev og tilføjede, at Rusland og Kina har samme opfattelse i flertallet af spørgsmålene på dagsordenen. »De to lande mener,

at der ikke bør være barrierer for strømmen af investeringskapital, og de ser et betragteligt potentiale i den fælles implementering af infrastrukturprojekter, især projekter på tværs af grænser«, bemærkede han.

Han nævnte konstruktionen af den første jernbanebro over grænsen, over Amur-floden, og som i betydelig grad vil reducere transportomkostninger, som et eksempel på et sådant samarbejde. I øjeblikket er finansieringen og byggeriet af den russiske del af denne forbindelse i gang, sagde Dmitriev. Den interguvernemente Russisk-Kinesiske Kommission for Samarbejde omkring Investering overvejer i øjeblikket 66 projekter til en samlet værdi af \$100 mia., sagde han.

»Vore kinesiske partnere har en langsigtet vision og en systemisk fremgangsmåde mht. afgørelse af spørgsmål. Dette omfatter en klar opfattelse af selskabers strategiske interesser, af nationale interesser og taktiske kapaciteter«, sagde Dmitriev.

Den Russiske Direkte Investeringsfond er landets suveræne rigdomsfond, der foretager direkte investeringer i førende og lovende russiske selskaber sammen med globale topinvestorer.

Foto: Kirill Dmitriev (t.v.) ved et møde med Vladimir Putin.

**Kinas finansminister siger,
G20 er enige om meget før**

topmødet

28. august 2016 – Kinas finansminister Lou Jiwei sagde i dag til Kinas officielle nyhedsbureau *Xinhua*, at regeringsfinansfolk og officielle repræsentanter for centralbanker fra G20-medlemmer er enedes om ni prioritetsområder og 48 vejledende principper for strukturreformer. Lou kaldte dette fremskridt for »en milepæl«.

Han sagde, at de politiske beslutningstagere for første gang foreslog at bruge monetære, finansielle og strukturelle reformer for at støtte vækst og stabilisere udsigterne. De enedes også om at gøre en indsats for reformer i Verdensbanken og den Internationale Valutafond.

De aflagde løfte om at arbejde for, at multilaterale banker udvider deres investeringer i infrastruktur for at fremme global konnektivitet, iflg. Lou. De aftalte at vægte inkluderende vækst og støtte små og mellemstore virksomheder.

Det kinesiske fremstød for en ny, økonomisk orden gør tydeligvis fremskridt. Obama er faktisk ikke enig i nogen af disse ting – det er derfor, han må fjernes.